ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN 7/2026



Chvalte Hospodina, vždyť je dobré zpívat našemu Bohu,
vždyť je líbezné vzdávat mu chválu.
(Žalm 147, 1)

Z obsahu

3 Aktuality a zažili jsme
9 Synoda
10 Duchovní okénko
11 Seriál ze Sakristie
14 Chrám svaté Barbory
17 Církevní gymnázium
18 Církevní mateřská škola
19 Oblastní charita Kutná Hora
21 Stavební oddělení farnosti
29 Speciál KCD II

Tiráž

ZPRAVODAJ 7/2026
farností Kutná Hora, Bykáň a Třebonín

Vydáno: 20. 9. 2026

Slouží pro vnitřní potřebu farností Kutná Hora, Bykáň a Třebonín.

Doporučený příspěvek na výtisk: 20 Kč

Vydává:
Římskokatolická farnost
- arciděkanství Kutná Hora
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
www.khfarnost.cz

Redakce:
Viktor Darebný, tel.: 739 495 249
e-mail: viktor.darebny@khfarnost.cz

Foto na titulní straně: Ondřej Soukup

Uzávěrka příštích dvou čísel: 6. 10., 3. 11.

Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky krátit.

Kontakt na kněze

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte se obrátit na duchovního pastýře farnosti:

P. Vladislav Brokeš, arciděkan
tel.: 731 402 221
e-mail: vladislav.brokes@khfarnost.cz

Drazí farníci, milé sestry a bratři,



letní měsíce jsou za námi a jistě jsme prožili mnoho krásných zážitků v čase prázdnin a dovolených, kdy jsme měli příležitost prožít více času jak ve společenství rodin, tak ve společenství farnosti. Nové číslo farního časopisu přináší zpravodajství z různých událostí, které jsme prožili společně, nebo se o nich třeba dozvídáte zpětně, protože se odehrály na jiných místech pro menší skupiny lidí. Mezi ně určitě patří různé druhy žehnání od motorek přes hasičské vozy nebo setkání dětí na Bykáni či v kostele Nejsvětější Trojice při příležitosti dětských táborů a naší spolupráce s dalšími subjekty.

V letošním roce jsme s pastorační radou trochu změnili formát oslav svátku svatého Jakuba a po slavnostní mši svaté jsme se přesunuli na klášterní zahrady sv. Voršily do areálu církevní školky a prožili jsme milé setkání v našem společenství, zakončené koncertem Pavla Helána pod širým nebem. Moc děkuji všem, kdo jste se zúčastnili a vytvořili tak příjemnou slavnostní atmosféru.

Přinášíme také zpravodajství z velkého koncertu Kingdom Come: Deliverance II, který jsme jako farnost připravovali a máme radost, že se povedl a nechal zazářit chrámu svaté Barbory v neuvěřitelné kráse. Farní tým ve složení Kristýna, Šárka, Viktor, David, Jarda a já jsme několik měsíců připravovali krásnou hudební událost v našem chrámu a chtěli jsme pozvat lidi z celého světa. Chci ze srdce poděkovat tomuto týmu, ale i všem ostatním farníkům i zaměstnancům za spolupráci, a mám velkou radost, že se ve stodesetičlenném sboru sešly čtyři kutnohorské sbory, které navázaly spolupráci, jež, jak věříme, nekončí, ale naopak se bude rozvíjet. Kdo si chcete připomenout tuto slavnostní atmosféru, jste srdečně zváni na promítání záznamu koncertu v kině v měsíci říjnu a můžete se začíst do podrobného zpravodajství na dalších stránkách našeho časopisu.

Podařilo se nám také posunout mnohé projekční a stavební projekty a zároveň jsme prožili vrchol turistické sezóny, která vyžaduje velké nasazení všech našich zaměstnanců. Chci proto ze srdce poděkovat všem, kdo v těchto oblastech u nás pracujete.

Otevírá se před námi nový školní a pastorační rok. Začala výuka náboženství, naplno se po zahájení školního roku otcem biskupem Janem rozběhly naše mateřská škola i církevní gymnázium. Rádi bychom ve spolupráci i s těmito subjekty vstoupili do Jubilejního roku sv. Jakuba, který chceme oslavit příští rok, kdy jeho svátek vychází na neděli. Je to velká pastorační i duchovní příležitost pro obnovu naší farnosti, stejně tak jako synodální cesta, na kterou jsme pozváni spolu s celou církví.

v modlitbě s vámi, otec Vladislav

Staré věžní hodiny našly nová domov v malešovském muzeu

Římskokatolická farnost Bykáň darovala Městysu Malešov historický věžní hodinový stroj z kostela sv. Václava v Malešově. Tento technicky i historicky cenný předmět bude nově součástí muzejní expozice, kde si jej budou moci prohlédnout návštěvníci i obyvatelé obce.

Hodinový stroj, který vyrobila čáslavská firma Kadamec, po mnoho let poháněl věžní hodiny malešovského kostela. Přestože již neslouží svému původnímu účelu, zůstává významnou připomínkou historie kostela i umu tehdejších hodinářů.





Darování hodinového stroje navazuje na dlouhodobou spolupráci mezi farností a Městysem Malešov při péči o kostel sv. Václava a jeho postupné obnově. Velmi si vážíme společného úsilí o zachování tohoto významného místa i jeho historie pro budoucí generace.

Jsme rádi, že hodinový stroj bude i nadále sloužit veřejnosti — tentokrát jako muzejní exponát, který připomene historii kostela i technické řemeslo své doby.

Děkujeme Městysu Malešov za dlouhodobou spolupráci a přejeme, aby se nový exponát těšil zájmu všech návštěvníků muzea.

redakce

Platební terminály v kostele svatého Jakuba

Před začátkem letních prázdnin byly v kostele sv. Jakuba uvedeny do provozu dva platební terminály pro bezhotovostní dary. Od té doby je mohou využívat všichni návštěvníci kostela i naši farníci.

Terminály jsou umístěny u obou bočních oltářů. Slouží těm, kteří chtějí přispět na péči o kostel sv. Jakuba, i těm, kteří chtějí podpořit nedělní sbírku, ale běžně již nenosí hotovost.

Dar lze jednoduše poskytnout přiložením platební karty nebo mobilního telefonu. K dispozici jsou přednastavené částky, případně je možné pomocí klávesnice zadat částku vlastní. Celý proces zabere jen několik vteřin.

Děkujeme všem, kteří svými dary podporují život naší farnosti a pomáhají pečovat o kostel sv. Jakuba. Každého příspěvku si velmi vážíme.

redakce

Foto: archiv farnosti

Žehnání motorek

V sobotu 6. června se v kostele sv. Jakuba sešli motorkáři z celé naší vlasti. Mše svatá, kterou hudebně doprovodil Viktor, přilákala téměř 200 účastníků, kteří se společně pomodlili za všechny motorkáře i motoristy na cestách. Setkání dostalo hluboký rozměr již od samého začátku, protože den předtím zahynula poblíž Kutné Hory mladá dívka při dopravní nehodě a její vzpomínka prolínala celou bohoslužbou. Po mši následovalo žehnání asi 140 motorek, které byly pečlivě seřazeny kolem celé Jezuitské koleje. Každou jsem osobně pokropil svěcenou vodou, pronesl krátkou modlitbu a pozdravil se s jejím majitelem. Bylo to časově náročné, ale moc příjemné. Jsem rád, že taková akce v Kutné Hoře vznikla, a věřím, že se stane dobrou tradicí.



otec Vladislav

Prohlídky ZŠ TGM

Na konci prázdnin hledají učitelé pro své žáky smysluplné využití. Nabídka Šárky třídní učitelce o možnosti návštěvy chrámu sv. Barbory jí přišla vhod. Paní učitelka dokonce neváhala pozvat i třídu své kolegyně a tak se zrodil nápad vyrazit ke konci prázdnin do chrámu. Spolu se Šárkou, Kristýnou a Viktorem jsme připravili hezký program, který v sobě skrýval dvě překvapení. Tím prvním byla postava samotné sv. Barbory (Šárka), která děti pozdravila a provedla chrámem, druhým překvapením byl dárek v podobě krásné nově připravené brožurky. Vše za doprovodu varhan vytvořilo pro děti nezapomenutelný zážitek. Přiznám se, že jsem byl mile potěšen a sám jsem prožil krásný den.



redakce

Příměstský tábor v kostele na Bykáni

Na Bykáni jsme zahájili spolupráci s místním spolkem Stáj Rozárka. Během letních prázdnin se uskuteční celkem tři turnusy příměstského tábora, kde se děti učí základům péče o koně a tráví společné dny plněním různých úkolů. Díky tomu, že se stáj nachází ve farním areálu, máme možnost dětem ukázat zdejší kostel Nanebevzetí Panny Marie, a to nejen zvenčí, ale hlavně zevnitř, kde se nachází spousta zajímavostí, mezi nimi i socha sv. Barbory ze 17. století.

Jedna z prohlídek se uskutečnila v pátek 17. července, kdy Vladislav vykládal o historii a duchovní náplni kostela tak poutavě, že děti zaujatě poslouchaly a na závěr zahrnuly Vladislava spoustou zvídavých otázek. Byl pro ně připravený i pracovní list, omalovánky, tužka s upomínkou na chrám sv. Barbory a velký zájem vzbudila i brožura „Svatá Barbora — průvodkyně chrámem“. Pr-



Foto: archiv farnosti

votní motivací pro spolupráci s Rozárkou je naše úsilí o získání dotace z IROP na obnovu střechy kostela, ale upřímná radost a nadšení malých návštěvníků dává celé iniciativě úplně jiný rozměr. Máme velkou radost z oživení této neprávem dlouho opomíjené památky.

redakce

Příměstský tábor v kostele Nejsvětější Trojice

Ve spolupráci s Českým muzeem stříbra jsme zapojili kostel Nejsvětější Trojice do programu příměstského tábora, pořádaného muzeem. Tábor je zaměřený na stará řemesla, zastávka v Trojici prezentuje zejména um středověkých kameníků. První návštěva se uskutečnila ve středu 22. 7. ráno.

Skupinka dvaceti dětí s doprovodem si prohlédla nově instalovanou výstavu o historii kostela. Děti splnily zadaný úkol a prohlédly si interiér chrámu, kde nejvíce zaujal halový prostor sám o sobě, náhrobky rodiny Smíšků z Vrchovišť, kamenické značky, a hlavně pozdně gotické pastoforium.

Nadšení nejlépe vystihla hláška: „Juuu, to je jako malej Vladislavskej sál“. Hodně zaujaly i kamenné reliéfy na západní věži a pak už skupinka pokračovala vycházkou dál až do Malešova.

Na další návštěvu malých muzejníků se budeme těšit v druhé půlce srpna.

otec Vladislav

Koudelníkův závod potřetí s naší farností

V neděli 6. září 2026 hostil stadion Olympia už sedmý ročník Koudelníkova dětského překážkového závodu, kterého se letos zúčastnilo 550 dětí. A potřetí u toho nechyběla ani naše farnost.





Přispěli jsme cenami pro vítěze jednotlivých kategorií a pro úplně každého z 550 účastníků jsme připravili malý dárek — barborskou tužku. Spolu s ředitelem závodu Michalem Pavlíkem jsem měl tu radost předávat dětem na stupních vítězů medaile a pozdravit všechny závodníky.

Nejdůležitější však byl náš stánek, kde jsme mohli farnost představit veřejnosti. Děti si u nás mohly složit puzzle s podobou našich kostelů a jako odměnu si odnesly vymalovánku svaté Barbory.

Za postavení a úklid stánku patří velké díky Ondřeji Kukralovi a Lukáši Kutilovi. Za pomoc u stánku i za přípravu celé akce moc děkujeme Dině Osmančíkové, Šárce Černé, manželům Malíkovým a Vokounovým, Šárce Schwarzové, Jakubovi Skývovi, Jakubovi Šandovi a Kristýně Drahotové.

Otec Vladislav

Foto: archiv farnosti

Oslavy svátku svatého Jakuba

Také letos jsme společně oslavili svátek sv. Jakuba, patrona naší farnosti a celého města Kutná Hora. Oslavy začaly již v předvečer slavnosti koncertem v kostele sv. Jakuba. Na varhany zahrál Viktor Darebný a svým zpěvem krásný hudební večer doprovodila Uršula Heřmánková. V neděli jsme pokračovali slavnostní mší svatou v zaplněném kostele sv. Jakuba, kterou jsme společně sloužili s otcem Michalem. Bylo radostí vidět kostel naplněný lidmi, kteří přišli společně oslavit našeho patrona.



Po mši svaté jsme se přesunuli do zahrady Církevní mateřské školy, kde už pokračovala neformální část farní slavnosti. Byl zde dostatek času na setkávání, rozhovory a společné sdílení. Nechybělo ani bohaté pohoštění. Výborná sladká i slaná jídla a skvělé maso připravené řezníkem Františkem Pozdníkem.



Příjemné odpoledne vyvrcholilo koncertem Pavla Helana, který dokázal svými písněmi, humorem i bezprostředním slovem oslovit a zaujmout publikum napříč generacemi. Děkujeme všem, kteří se na přípravě letošní svatojakubské slavnosti podíleli, i všem, kteří přišli. Jsme rádi, že svátek našeho patrona není jen liturgickou slavností, ale také příležitostí, kdy se můžeme jako farnost setkat, být spolu a zakusit radost ze společenství.

redakce

Střelba u Dačického běhu

V sobotu 8. srpna se uskutečnil již 18. ročník oblíbeného běžeckého závodu Dačického 12. Běžecký víkend zahájil již v pátek večer charitativní Běh pro Světlušku, při němž se běžci s čelovkami vydali ztemnělým historickým centrem Kutné Hory. V sobotu pak závod na 12. km a 6. km odstartoval ze sportovní pistole otec Vladislav, který také před samotným závodem pronesl krátkou zdravici. Spolupráce s různými organizacemi a spolky přispívá k většímu vzájemnému pozvání a spolupráci.

redakce



Foto: archiv farnosti

The Chosen club začíná a pokračuje

Vstupujeme do nového školního a pastoračního roku, ve kterém jsme opět připravili promítání seriálu The Chosen, na které srdečně zveme. Ve čtvrtek 1. října v 19:30 začíná nová série pro ty, kteří seriál znají, a stejně tak jsou zváni ti, kteří o biblických příbězích vědí málo a chtějí se o Bibli a víře dozvědět více. Dne 15. října pak pokračuje druhá série s těmi, kteří chodili loni a chtějí pokračovat. Cílem těchto čtvrtečních setkání je najít si chvilku času k novým zkušenostem a k prohloubení víry a k diskusi s lidmi na témata, které se občas vynoří z hloubky duše. Všichni jste srdečně zváni.

otec Vladislav



Žehnání hasičských vozů v Poličanech

V sobotu 29. srpna odpoledne otec Vladislav v rámci loučení s prázdninami požehnal hasičům v Poličanech dvě auta. První byl zánovní VW Crafter na převoz osob a druhý padesátiletý vůz značky Robur, který je ve skvělé kondici a stále je v činné službě k převozu osob i techniky. Trochu s nadsázkou jsem řekl, že už by si zasloužil poslední pomazání, ale všichni s úsměvem dodávali, že tento vůz je stále funkční a všestranně pomáhá. Pak jsem s hasiči chvíli poseděl a mohli jsme naplánovat další akce, které mají na srdci a rádi by je zorganizovali. Tak uvidíme, kteří hasiči nás zase na další žehnání pozvou.

redakce



Výuka náboženství ve školním roce 2026/2027

Na začátku měsíce září jsme se setkali k zamyšlení nad novým školním rokem výuky náboženství. Dohromady máme od první do páté třídy kolem 25 dětí, které jsou rozvrženy do tří tříd. Vyučujícími jsou letos Kristýna Drahotová, Aneta Polesná a Michal Šramko. Dále pak každých 14 dní probíhá výuka náboženství v mateřské škole, kterou má na starosti Vladislav spolu s Magdou Setničkovou a Bárou Čermákovou. Každé první úterý v měsíci se v kostele Matky Boží na Náměstí koná dětská mše svatá a pravidelná výuka probíhá v úterý v 16.00 hod na arciděkanství.

redakce

Foto: archiv farnosti

Zahájení školního roku v kostele svatého Jakuba

Dne 1. září se v kostele sv. Jakuba sešlo k zahájení školního roku velké množství dětí z církevní mateřské školy sv. Jakuba a studenti církevního gymnázia spolu se svými rodiči, učiteli i vedením obou církevních školských zařízení ke slavení mše svaté, kterou celebroval náš diecézní biskup Mons. Jan Vokál. Dokážete si představit velice živou atmosféru, kterou vytvořilo různorodé společenství účastníků, nicméně jsme prožili krásný okamžik velkého společenství lidí, kteří jsou součástí naší farnosti. Vyprošujeme všem hodně síly a trpělivosti ke studiu.

redakce





Letní farní příměstský tábor v Kutné Hoře

Letní příměstský tábor v Kutné Hoře nabídl dětem napínavou celotáborovou hru, která neotřele propojila známé příběhy Fantoma opery, Tajemství hradu v Karpatech a Harryho Pottera. Účastníci se na týden proměnili v odvážné výzkumníky. V ulicích města rozplétali starou záhadu, pomáhali hraběti Telekemu a řešili šifry vedoucí k ukrytým historickým artefaktům a tajemným předmětům.



„Temnota a zmatení nakonec vždy ztratí svou moc před čistým srdcem, odvahou a přátelstvím.“

Vyvrcholení celého příběhu přišlo v kostele, kde děti společnými silami odhalily skryté souvislosti a vysvobodily tajemného Fantoma ze zlověstného pouta. Po sejmutí masky je čekalo překvapení — pod tváří obávaného muže se skrýval samotný Harry Potter, který byl po celý čas zajatcem zlého vlivu a sám potřeboval pomoc.

Závěr týdne přinesl to nejdůležitější poselství: dobro vždy vítězí nad zlem. Ukázalo se, že za špatnými skutky často stojí osamělost nebo cizí zlá vůle. Díky vytrvalosti, týmovému duchu a vzájemné pomoci dokázaly děti zachránit jednoho z nás a dokázaly, že lidskost a přátelství překonají jakékoliv překážky.

Amálie Nováková



Foto: archiv farnosti

Stolní kalendář na rok 2027

V loňském roce jsme poprvé připravili farní stolní kalendář. Letos bychom na něj rádi navázali druhým ročníkem a třeba tak postupně založili novou farní tradici.
Kalendář není jen praktickým pomocníkem, do kterého si můžeme zapisovat důležité termíny. Je také příležitostí ohlédnout se za tím, co jsme během uplynulého roku společně prožili, a uchovat si některé okamžiky i do dalších let.
Na jeho stránkách se proto znovu objeví fotografie ze života naší farnosti a naše kostely. A především chceme, aby v něm byli lidé. Protože farnost netvoří jen kostely, byť jsou krásné a máme o ně pečovat. Farnost tvoří společenství těch, kteří do nich přicházejí, kteří se setkávají, pomáhají, slaví, modlí se a společně vytvářejí místo, kam patří.
Při listování kalendářem tak možná objevíte sami sebe, své přátele nebo známé a připomenete si chvíle, které jsme společně prožili.
Farní stolní kalendář pro rok 2027 právě připravujeme. O možnosti jeho získání vás budeme včas informovat. A budeme rádi, pokud se z něj postupně stane tradice, která nám každý rok připomene, čím naše farnost žila a co jsme společně prožili.

redakce

Synoda

Naslouchejme dále: zvu vás na synodální víkend 20. - 21. 11.

V květnovém vydání Zpravodaje jsme informovali o prvním synodálním setkání farnosti, které se konalo 28. dubna. Osmnáct lidí si tehdy udělalo čas na společné zamyšlení nad tím, jak žijeme víru pohromadě — a ukázalo se, že chuť pokračovat je velká. Padl tehdy i konkrétní návrh: nezůstat u jednoho setkání, ale vracet se k tématu synodality pravidelně. Toto je druhý článek z této série a zároveň pozvánka na další krok, který jsme si od jara připravovali. V následujících vydáních farního Zpravodaje budeme přinášet v rubrice věnované synodě další informace a články. Než se ale dostaneme k pozvánce, stojí za to říct, kde se teď nachází synodalita v celé církvi — protože to, co se chystáme prožít ve farnosti, není izolovaná aktivita, ale přímé pokračování něčeho, co se odehrává v Římě i v diecézích po celém světě.

Po dvou zasedáních Synodu o synodalitě (2023 a 2024) a schválení Závěrečného dokumentu vstoupila církev na jaře 2025 do tzv. implementační fáze. Papež František rozhodl, že se už nebude svolávat další synodní zasedání v Římě — místo toho mají tři roky dozrávat konkrétní kroky přímo v diecézích, farnostech a řeholních společenstvích. Cílem je závěrečné církevní shromáždění ve Vatikánu v říjnu 2028. Po Františkově smrti v dubnu 2025 v tomto směřování pokračuje papež Lev XIV., který synodalitu dobře zná i osobně — jako kardinál Robert Prevost stál v čele Dikasteria pro biskupy právě v době obou synodních zasedání.Letos v květnu vydal vatikánský sekretariát synody dokument nazvaný Cesta implementace synodu, který dává těmto třem letům konkrétní strukturu: rok 2027 má být ve svém prvním pololetí věnovaný sbírání zkušeností z místních církví, ve druhém pololetí jejich společnému promýšlení, začátek roku 2028 pak formulování závěrů — a v říjnu 2028 se má vše slavnostně uzavřít na shromáždění ve Vatikánu. Kardinál Mario Grech tento proces popsal ne jako administrativní úkol, ale jako „čas sdíleného rozlišování a díkůvzdání". Že se má synodalita týkat i toho nejvyššího vedení církve, ukázal papež Lev XIV. i v červnu 2026, kdy mimořádnou konzistoř kardinálů vedl v kulatých stolech místo tradičního formálního jednání a řekl jim, že v něm „najdou toho, kdo se ptá, ne toho, kdo přikazuje".

Co z toho plyne pro nás? Především to, že fáze, do které se teď celá církev dostává, stojí na naslouchání zdola — přesně na tom, co jsme si vyzkoušeli v dubnu. A my navíc nezačínáme s prázdnýma rukama: farnost i diecéze mají k dispozici bohaté podklady z práce farních a diecézních skupinek z let 2021—2023, které tehdy poctivě zpracovaly, co lidi trápí, těší i co by chtěli pro farnost a církev udělat. Tyto materiály se doteď plně nevyužily — a právě teď, v implementační fázi, je čas se k nim vrátit a nechat se jimi vést.

Proto zveme na synodální víkend ve farnosti v pátek 20. listopadu večer a v sobotu 21. listopadu. Projdeme spolu důležitá témata, která z dosavadní práce vyplynula, a synodálním způsobem — tedy nasloucháním, sdílením a společným hledáním, ne hlasováním nebo direktivním rozhodováním — se zamyslíme nad životem farnosti a její budoucností. Přesný program a časy budou včas upřesněny na nástěnce a farním webu.

Zváni jsou úplně všichni, kteří chtějí pro farnost a pro církev něco udělat — nezáleží na tom, jestli jste se zapojili už v dubnu, jestli jste byli u skupinek v letech 2021—2023, nebo přicházíte úplně poprvé. Synodální cesta není uzavřený projekt pro vybrané, ale otevřený prostor pro každého, kdo je ochotný věnovat kus víkendu společnému hledání, kam nás Duch svatý v naší farnosti vede dál.

otec Vladislav



"Já jsem vzkříšení a život." Jan 11,25

SVĚTLO PRO TY, KTEŘÍ NÁM CHYBÍ

Každá zapálená svíčka může nést jednu vzpomínku. Na člověka, který byl součástí našeho života a který nám dnes chybí.

Dušičky nás zvou nejen ke vzpomínání, ale také k modlitbě a naději. K víře, že smrtí lidský příběh nekončí.

Ke společné modlitbě srdečně zve P. Vladislav Brokeš

2. listopadu | 18 hodin
MŠE SVATÁ ZA ZEMŘELÉ
chrám sv. Barbory

při mši svaté zazní
REQUIEM JANA VALTY Z KCD II
v podání zpěváků kutnohorských pěveckých sborů

Přijďte zapálit svíčku a vzpomenout na své blízké.
Jejich jména můžeme společně nést v modlitbě.

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

Duchovní okénko

Svatý František a stvoření

V těchto dnes si připomínáme dobu stvoření. A je to krásně naplánované v čase, kdy dozrává příroda, je sklizeň plodů našich zahrad, ovoce, zeleniny. Vše je darem, které nám dopřála příroda a požehnal Stvořitel. V některých farnostech jsou nádherně vyzdobené kostely z plodů země, probíhají děkovné — dožínkové mše, ve kterých se Bohu děkuje za úrodu.

Buď pochválen, můj Pane,
spolu se vším svým stvořením,
především s panem bratrem Sluncem,
jenž je dnem a skrze něhož nám dáváš světlo.

Buď pochválen, můj Pane, za bratra vítr,
za vzduch a oblaka, za jasnou oblohu a každé počasí,
jímž dáváš svým tvorům obživu.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru vodu,
která je moc užitečná, pokorná, vzácná a čistá.
Buď pochválen, můj Pane, za bratra oheň,
kterým osvětluješ noc,
a on je krásný, veselý, silný a mocný.

Buď pochválen, můj Pane, za naši sestru, matku Zemi,
která nás živí a stará se o nás
a vydává rozličné plody
s pestrými květy a bylinami.

To jsou texty zhudebněné modlitby, kterou napsal svatý František z Assisi, který se velmi ctil přírodu, která nás denně obdarovává životem.

Když svatý František mluví o slunci, větru, vodě, ohni a zemi, dívá se na svět jinýma očima. Vidí v něm především dar. Slunce není samozřejmostí. Voda není samozřejmostí. Země, která nás živí, není samozřejmostí. Každý den, který dostáváme, je darem Stvořitele.

Možná právě tady začíná skutečná vděčnost: zastavit se a znovu žasnout.

Kolikrát už jsme ráno viděli vycházet slunce, aniž bychom si ho skutečně všimli? Kolikrát jsme slyšeli déšť, aniž bychom pomysleli na dar vody? Kolikrát jsme šli kolem stromů, květin a polí, aniž bychom si uvědomili, že právě z této země žijeme?

Svatý František nás učí, že příroda je krásné stvoření, které nás společně s ním vede k Bohu. Proto nazývá slunce bratrem, vodu sestrou a zemi matkou, protože v ní dokáže rozpoznat stopu jejího Stvořitele.

Právě k takovému pohledu nás v těchto dnech zve také Doba stvoření, která začíná 1. září a končí 4. října, na svátek svatého Františka. Papež Lev XIV. při jejím letošním zahájení připomněl, že se máme každý den zastavit v tichém úžasu nad dílem stvoření i nad jeho Stvořitelem. Z takového rozjímání podle něj vyrůstá také naše odpovědnost za svět, který nám byl svěřen.

A letošní téma Doby stvoření je velmi silné: „Překují své meče v radlice a svá kopí v srpy“ (Iz 2,4). Papež Lev XIV. tím připomíná, že to, co člověk používá k ničení, může být proměněno v nástroj života. Péče o stvoření proto není nějakým okrajovým tématem křesťanství. Souvisí s pokojem, spravedlností, péčí o chudé i s naším vztahem k Bohu.

Je příznačné, že právě v září papež vybízí zvláště k péči o vodu — o dar, který svatý František nazývá „sestrou vodou“. Voda je podle něj pramenem života, osvěžení a naděje a zároveň připomínkou, že to, co je darem pro všechny, se nemůže stát pouze zbožím pro některé.

Letos můžeme začít tím nejprostším: znovu se dívat.

Podívat se na oblohu. Vnímat vítr. Napít se vody a poděkovat za ni. Všimnout si stromu, který jsme míjeli už tolikrát. Vnímat krásu květiny. Zastavit se na chvíli v tichu a nechat na sebe působit skutečnost, že žijeme na nádherné zemi, která nám nebyla dána k vlastnění, ale svěřena do péče.

A potom možná pochopíme, proč František říká: „Buď pochválen, můj Pane.“

To je možná největší poselství svatého Františka pro naši dobu: nepřestávejme žasnout nad darem života. A co jsme dostali jako dar, to se učme také chránit a předávat dál.

Protože kdo se skutečně naučí říkat „Buď pochválen, můj Pane“, ten už se nemůže ke stvoření chovat lhostejně.

otec Michal

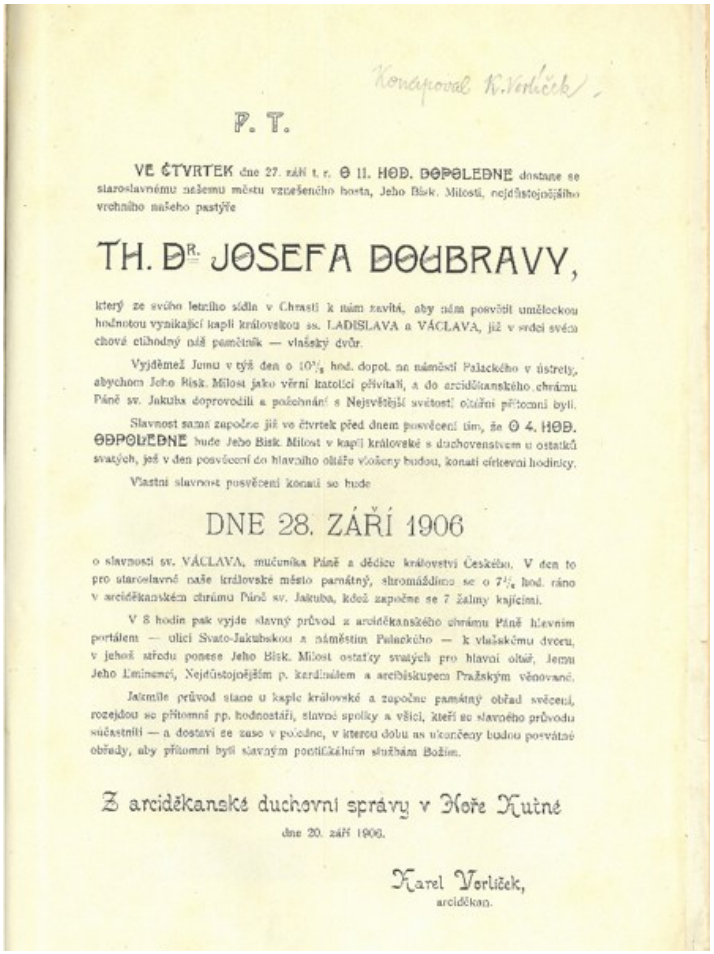
Seriál ze sakristie

Posvícení

Letošní podzim přinese tři významné slavnosti spojené s duchovními dějinami Kutné Hory. Připomeneme si 120 let od posvěcení kaple sv. Ladislava a sv. Václava ve Vlašském dvoře, oslavíme posvícení chrámu sv. Barbory spojené s připomínkou 400 let od příchodu jezuitů do Kutné Hory a nakonec si připomeneme 80 let od znovuvysvěcení arciděkanského kostela sv. Jakuba.

120 let od vysvěcení kaple ve Vlašském dvoře

Královská kaple sv. Ladislava a sv. Václava ve Vlašském dvoře byla slavnostně vysvěcena 28. září 1906, o svátku sv. Václava. O významu, který tehdy události přikládalo město i farnost, svědčí dochovaná pozvánka. Slavnost začala již předchozího dne příjezdem královéhradeckého biskupa Josefa Doubravy. Kutnohorští jej vítali na Palackého náměstí a následně doprovodili do chrámu sv. Jakuba. Odpoledne se v královské kapli konaly u ostatků svatých, které měly být následující den vloženy do hlavního oltáře, nešpory. Samotný den posvěcení začal 28. září již ráno v kostele sv. Jakuba. Odtud se v osm hodin vydal slavnostní průvod přes Palackého náměstí k Vlašskému



Koncipoval K. Vorlíček

P. T.

VE ČTVRTEK dne 27. září t. r. O 11. HOD. DOPOLEDNE dostane se staroslavnému našemu městu vznešeného hosta, Jeho Bisk. Milosti, nejdůstojnějšího vrchního našeho pastýře

TH. DR. JOSEFA DOUBRAVY,

který ze svého letního sídla v Chrasti k nám zavítá, aby nám posvětil uměleckou hodnotou vynikající kapli královskou ss. LADISLAVA a VÁCLAVA, již v srdci svém chová citlivý náš památník — vlašský dvůr.

Vyjděmež Jemu v týž den o 10½ hod. dopol. na náměstí Palackého v ústrety, abychom Jeho Bisk. Milost jako věrní katolíci přivítali, a do arciděkanského chrámu Páně sv. Jakuba doprovodili a požehnání s Nejsvětější svátostí, otčíní přítomni byli.

Slavnost sama započne již ve čtvrtek před dnem posvěcení tím, že O 4. HOD. ODPOLEDNE bude Jeho Bisk. Milost v kapli královské s duchovenstvem u ostatků svatých, jež v den posvěcení do hlavního oltáře vloženy budou, konati otčenství hodinky.

Vlastní slavnost posvěcení konána se bude

DNE 28. ZÁŘÍ 1906

o slavnosti sv. VÁCLAVA, mučníka Páně a dědice království Českého. V den to pro staroslavné naše královské město památný, shromáždíme se o 7½ hod. ráno v arciděkanském chrámu Páně sv. Jakuba, kdež započne se 7 žalmy kajícími.

V 8 hodin pak vyjde slavný průvod z arciděkanského chrámu Páně hlavním portálem — ulicí Svato-Jakubskou a náměstím Palackého — k vlašskému dvoru, v jehož středu ponese Jeho Bisk. Milost ostatky svatých pro hlavní oltář, Jemu Jeho Eminencí, Nejdůstojnějším p. kardinálem a arcibiskupem Pražským věnované.

Jakmile průvod stane u kaple královské a započne památný obřad svěcení, rozejdou se přítomní pp. hodnostáři, slavné spolky a všici, kteří se slavného průvodu súčastnili — a dostaví se zase v poledne, v kterou dobu na určeny budou pověrné obřady, aby přítomni byli slavným pontifikálním službám Božím.

Z arciděkanské duchovní správy v Kutné Hoře

dne 20. září 1906.

Karel Vorlíček,
arciděkan.

dvoru. Biskup v něm nesl ostatky svatých určené pro hlavní oltář. Následoval obřad svěcení kaple a po jeho dokončení slavnostní bohoslužba.

Dobová pozvánka připomíná význam Vlašského dvora jako místa spojeného s dějinami českých králů a vyzdvihuje také uměleckou hodnotu obnovené královské kaple. Její vysvěcení tak nebylo jen církevní slavností, ale významnou událostí pro celé město.

Po 120 letech si tuto událost připomeneme v sobotu 26. září 2026. V 8.30 hodin bude v kapli sv. Ladislava a sv. Václava ve Vlašském dvoře slavena mše svatá.

Posvícení chrámu sv. Barbory a 400 let jezuitů v Kutné Hoře

Druhou letošní slavností bude posvícení chrámu sv. Barbory, které připadá na neděli 11. října 2026. Letos jej spojíme s připomínkou 400 let od příchodu jezuitů do Kutné Hory. Jezuité převzali chrám do své správy v první polovině 17. století a po staletí významně ovlivňovali jeho duchovní život i podobu. Jejich známé heslo *Ad maiorem Dei gloriam — K větší slávě Boží —* připomíná, že smyslem chrámu není jen jeho architektonická krása, ale především oslava Boha a služba člověku. Slavnostní mše svatá bude sloužena v 9 hodin. Pozvání k této příležitosti přijal P. Miroslav Herold SJ, jezuita, který při slavnostní mši pronese homilii.



V NEDĚLI 20. ŘÍJNA

o 7. hodině ranní mše svatá u sv. Jana, u sv. Panny Barbory a v kostele klášterním, v 8 hodin mše sv. ve všech chrámech.

Pořádek pro obřadů.

v 8 hodin rozlením dvanácti svící na stěnách chrámu sv. Jakuba, jeho uzavření a odchod k sv. Janu, odkud po pobožnosti vyjde průvod k uzavřenému kostelu sv. Jakuba. Po zamýšlím vysvěcení chrámu bude otevřen pro vstup duchovenstva a opět uzavřen. Vykonání sv. obřadů vnitřního svěcení. Asi o půl 10. hodině církevní průvod do kostela sv. Jana, vyzdvižení ostatků Svatých, jež přeneseny budou v průvodu nejdůstojnějšího světitele a duchovenstva do chrámu sv. Jakuba a uloženy do hlavního oltáře. Mazání sv. křížmem stěn chrámových a po ukončení sv. obřadů za přítomnosti věřících asi o půl 12. hodině mše sv. s lidovým zpěvem, kterou slouží nejdůstoj. světitel na prostřím oltářním stole. Biskupské požehnání věřícím, po níž sv. požehnání duch. správce a předsedy MNV v zastoupení města, jako patrona chrámu, a závěrečné slovo nejdůstojnějšího světitele.

Poznámka: Při průvodech duchovenstva věřící zachovají ticho ve dvoulidí ve stánku chrámů sv. Jakuba a sv. Jana. Při mši sv. o půl 12. hod. přeší lidu za doprovodu varhan „K oltáři Páně" (k sv. patronům českým). V neděli vstup do všech památek kutnohorských volný.

MADONA SVATOJAKUBSKÁ Z ROKU 1473

objevená 24. XII. 1942 (Štědrý den) při opravách chrámu sv. Jakuba v Kutné Hoře, provedených v letech 1941 — 1946.

80 let od znovuvysvěcení kostela sv. Jakuba

O týden později si připomeneme další významnou událost z dějin naší farnosti. Dne 20. října 1946 byl znovu vysvěcen arciděkanský kostel sv. Jakuba. Slavností byla završena významná etapa oprav chrámu, které probíhaly v nelehkých letech 1941—1946.

Také z této události se dochoval program, díky němuž dnes můžeme sledovat průběh slavnosti téměř krok



za krokem. V neděli ráno byl kostel sv. Jakuba uzavřen a obřad začal svěcením jeho vnějších stěn. Poté vstoupilo duchovenstvo dovnitř, aby pokračovalo svěcení chrámu.

Následoval průvod od kostela sv. Jana, v němž byly neseny ostatky svatých. Ty byly po příchodu do sv. Jakuba uloženy do hlavního oltáře. Součástí obřadů bylo také pomazání chrámových stěn křižmem a po jejich skončení následovala slavnostní mše svatá. Dochovaný program připomíná, že na stěnách chrámu bylo rozžato dvanáct svící — znamení dvanácti apoštolů, na jejichž víře je vystavěna církev.

S obnovou kostela je spojen také jeden pozoruhodný nález. Na Štědrý den roku 1942 byla při opravách na jednom ze sloupů hlavní lodi objevena svatojakubská madona z roku 1473. Její vyobrazení se dostalo i do programu slavnostního svěcení v roce 1946. Právě na tento dobový motiv navazuje také letošní pozvánka k 80. výročí znovuvysvěcení kostela. Osmdesáté výročí znovuvysvěcení kostela sv. Jakuba oslavíme v neděli 18. října 2026 při slavnostní mši svaté v 9 hodin.

Výročí, která spojují minulost se současností

Když dnes vezmeme do rukou staré pozvánky a programy, překvapí nás, jak velkou událostí posvěcení kaple či kostela bylo. Slavnostní průvody procházely městem, účastnili se jich představitelé církve i města a na přípravách se podílela řada lidí.

Foto: archiv farnosti



26. ZÁŘÍ 2026

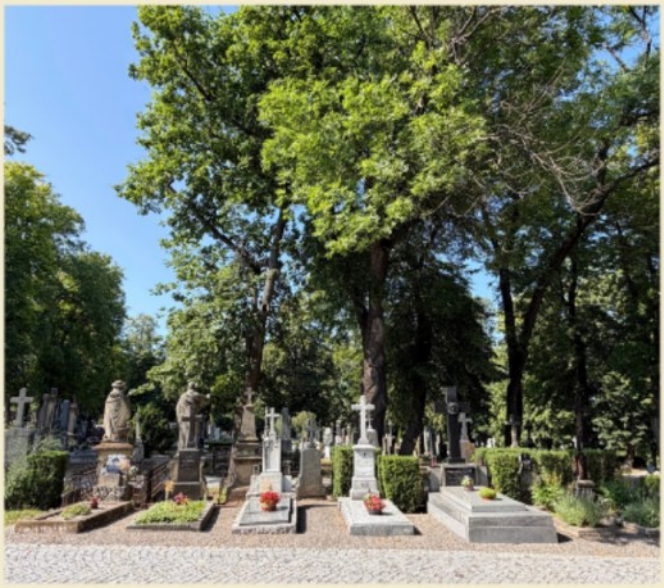
SLAVNOSTNÍ MŠE SVATÁ
v kapli ve Vlašském dvoře
v 8:30 hodin

Srdečně zvou Město Kutná Hora a Římskokatolická farnost - arciděkanství Kutná Hora

Výročí posvěcení ale není pouze připomínkou historického data. Posvícení nás vrací k samotnému smyslu těchto míst. Kaple i kostel jsou krásnými historickými památkami, ale byly vybudovány především jako místa modlitby. Za oběma letošními výročími stojí generace lidí, které tato místa budovaly, obnovovaly a pečovaly o ně. Byli mezi nimi kněží a kostelníci, varhaníci a zpěváci, řemeslníci, dobrodinci i mnozí další, jejichž jména už dnes možná neznáme. Především však lidé, kteří sem po generace přicházeli k modlitbě a svou přítomností dávali těmto místům jejich skutečný smysl. Výroční slavnost je příležitostí s vděčností na všechny tyto lidi vzpomenout a zároveň pokračovat v tom, co nám předali.

Jaroslav Bouška





Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

NOVĚ NA FARNÍM WEBU

Paměť naší farnosti pokračuje

Připomínáme kněze, kteří v průběhu staletí působili v naší farnosti a zanechali zde svou stopu víry a služby.

Na webu najdete přehled duchovních i místa jejich posledního odpočinku.

Objevte příběhy, které tvoří historii naší farnosti

přehled duchovních správců farnosti
přehled kněží, jejich portréty

kněžské hroby
přehled kněžských hrobů na hřbitově u Všech svatých

Foto: archiv farnosti

Jak jsme na tom letos s návštěvností

Máme za sebou prvních osm měsíců roku a s nimi i hlavní část letní turistické sezony. Je tedy čas na malé ohlédnutí za tím, kolik lidí si letos našlo cestu do našich kostelů a dalších památek.

A těch lidí rozhodně není málo.

Nejvíce návštěvníků tradičně zamířilo do chrámu sv. Barbory. Od ledna do konce srpna jich bylo 196 004. Za stejné období loňského roku to bylo 209 471, letošní návštěvnost je tedy přibližně o 6,4 % nižší.

Také kostel sv. Jakuba letos zaznamenal určitý pokles. Navštívilo jej 60 664 lidí, zatímco ve stejném období loňského roku to bylo 71 545 návštěvníků. Rozdíl představuje přibližně 15,2 %.

Úplně jiný obrázek nabízí kaple Božího těla. Letos jí prošlo již 89 436 návštěvníků, oproti loňským 82 050. Návštěvnost tak vzrostla přibližně o 9 %. Máme radost, že toto mimořádné místo v bezprostřední blízkosti chrámu sv. Barbory objevuje stále více lidí.

A roste také návštěvnost kostela Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě. Z loňských 1 967 návštěvníků jsme se letos dostali na 2 521, tedy o 554 lidí více. V procentech to vypadá téměř velkolepě, jde o nárůst o 28,2 %. Čísla jsou zde samozřejmě výrazně menší než u kutnohorských památek, o to větší radost ale máme z každého člověka, který se vydá trochu stranou hlavních turistických cest a tento krásný kostel objeví.

Mírný pokles návštěvnosti Barbory a Jakuba přitom rozhodně není důvodem k obavám. Téměř 200 tisíc lidí v chrámu sv. Barbory během osmi měsíců je stále obrovské číslo. Zejména v letních měsících bývá v chrámu opravdu rušno a stále více si uvědomujeme, že naším cílem nemůže být pouze co nejvyšší počet návštěvníků. Stejně důležité je, jaký zážitek si od nás lidé odnesou. Zda mají možnost na chvíli zpomalit, rozhlédnout se, vnímat prostor chrámu a jeho atmosféru a třeba objevit i něco víc než jen krásnou historickou památku.

Krásně nám to každé léto připomínají noční prohlídky chrámu sv. Barbory, které pořádáme v rámci festivalu Kutnohorské léto. Letos jsme připravili 15 prohlídek, na které přišlo celkem 895 lidí, a téměř pokaždé bylo vyprodáno. To jsou čísla, která nás samozřejmě těší. To nejhezčí se ale do žádné statistiky zapsat nedá.

Snad při každé letošní noční prohlídce se totiž objevil někdo se svým vlastním příběhem spojeným s Barborou. Někdo nám vyprávěl, že se na noční prohlídky vrací opakovaně. Jiný vzpomínal, jak se právě v našem chrámu před mnoha lety ženil či vdával a nyní se sem po letech přišel podívat znovu. A byli i návštěvníci, kteří Barboru při noční prohlídce teprve skutečně objevili a na konci nám s radostí říkali, že se sem určitě vrátí.

Právě v tom vidíme smysl těchto večerů. Noční prohlídka není jen běžná návštěva chrámu posunutá do pozdější hodiny. Barbora se večer ztiší, promění se světlo i atmosféra a my máme čas ukázat ji lidem trochu jinak. Vyprávět její příběh, upozornit na věci, kterých si během běžné návštěvy možná nevšimnou, a nechat je zažít chrám v klidu a bez denního ruchu.

Spokojení a usměvaví návštěvníci, někdy i trochu dojatí, jsou pak tou nejhezčí tečkou za každým takovým večerem. A také potvrzením, že má smysl hledat cesty, jak naše kostely lidem nejen zpřístupnit, ale také jim pomoci vytvořit si k nim vztah.

Když se tedy na letošní návštěvnost podíváme jako na celek, můžeme mít radost. Do našich kostelů stále přicházejí desetitisíce lidí z Česka i ze světa. A za každým číslem ve statistice je konkrétní člověk, který na chvíli vstoupil do prostoru, jenž je pro nás mnohem víc než turistickým cílem.

Naším úkolem je udělat všechno pro to, aby to mohl alespoň na chvíli pocítit také on.

za celý tým, který pečuje o návštěvníky našich památek

Kristýna Drahotová

Palladium

Palladium země české se na pár dní vrátí do chrámu sv. Barbory

Většinu roku zůstává bezpečně uložené v depozitáři. Jen jednou za rok, kolem svátku sv. Václava, se kutnohorská kopie Palladia země české vrací na několik dní na své původní místo, tedy do kaple sv. Václava v chrámu sv. Barbory. Letos ji zde bude možné spatřit od 25. do 28. září.

Možná jste o kutnohorském Palladiu už slyšeli. Možná jste kolem jeho kaple prošli mnohokrát, ale nikdy jste neměli příležitost vidět jej na vlastní oči. Pojďme si proto připomenout, co vlastně Palladium země české je a proč má právě v Barboře své místo.

Co je Palladium země české?

Palladium země české je mariánský reliéf zobrazující Pannu Marii s Ježíškem, který je po staletí spojen s českou duchovní tradicí a s úctou ke sv. Václavovi. Samotné označení *palladium* se používá pro předmět, jemuž je připisována ochranná moc. Palladium země české bylo po staletí vnímáno jako symbol ochrany a patronace nad českými zeměmi.

Jeho příběh je neoddělitelně spjat se Starou Boleslaví a svatováclavskou tradicí. A právě tato tradice nás přivádí také do Kutné Hory.

Proč máme Palladium v Barboře?

Kutnohorská kopie totiž není předmětem, který by se do chrámu sv. Barbory dostal náhodou nebo až dodatečně. Byla vytvořena přímo pro toto místo a pro úctu ke sv. Václavovi.

Samotný stříbrný mariánský reliéf je podle odborné literatury starší a jeho vznik je kladen patrně již kolem roku 1670. V roce 1708 pak získal svou bohatě zdobenou podobu s rámovým oltáříkem a byl určen pro bratrstvo sv. Václava a jeho oltář v ochozové kapli sv. Václava. Právě s rokem 1708 je proto kutnohorské Palladium tradičně spojováno.

Jeho sepětí s kaplí je patrné i v detailech. Na svatováclavském oltáři najdeme obilné klasy a vinnou révu, která symbolizuje eucharistie. Stejné motivy se v menším měřítku opakují také na rámu Palladia. Oltář a Palladium tak byly vytvořeny jako vzájemně propojený celek.

A Palladium je v kapli přítomné ještě jednou. Na ústředním obraze z okruhu tvorby Karla Škréty je zachycen sv. Václav modlící se k Palladiu země české.

Od 25. do 28. září se tedy můžeme na několik dní podívat na kapli sv. Václava tak, jak byla kdysi zamýšlena i s Palladiem, které k ní patří.

Pokud jste ho ještě nikdy neviděli, přijďte se podívat. A vezměte s sebou třeba i děti, rodinu nebo přátele. Čtyři zářijové dny jsou jedinou příležitostí v roce spatřit tuto část historie chrámu sv. Barbory na jejím původním místě.

A ještě jedna připomínka především pro místní: Kutnohoráci mají do chrámu sv. Barbory vstup zdarma. Stačí se na pokladně prokázat dokladem potvrzujícím bydliště v Kutné Hoře, například občanským průkazem. Takže pokud jste návštěvu Barbory už dlouho odkládali s tím, že ji přece máte za rohem, svatováclavské dny jsou krásnou příležitostí to napravit.

Kristýna Drahotová

Fotografie dostanou svůj příběh

Přijďte na film do kaple Božího Těla

Možná jste si už během srpna a září všimli fotografií, které se objevily v okolí chrámu sv. Barbory, přímo v chrámu i v kapli Božího těla. Patří k výstavě DIALOGY: V krajině granátovníků. Irácký Kurdistán francouzsko-laoského fotografa Lâm Duc Hiêna.

Jeho snímky nás přenášejí do iráckého Kurdistánu. Ukazují jeho krajinu a každodenní život, především ale lidi, kteří v ní žijí. Za tvářemi zachycenými na fotografiích se přitom skrývají příběhy, které z jediného snímku můžeme jen tušit.

A právě jeden z těchto příběhů budeme mít možnost poznat blíž.

V pondělí 21. září od 18.00 zveme do kaple Božího těla na promítání dokumentárního filmu *Kurdistán, má láska.* Film režiséra Johna Paula Leperse sleduje návrat fotogra-

Foto: archiv farnosti

fa Lâm Duc Hiêna do irácký Kurdistánu a jeho setkání s lidmi, jejichž životy poznamenaly dramatické události tohoto regionu.



Jedním z nich je mladý jezída Ghazwan, kterému se podařilo dostat ze zajetí Islámského státu. A právě jeho mohou návštěvníci znát už ze současné výstavy — Ghazwan je zachycen také na jedné z vystavených fotografií.

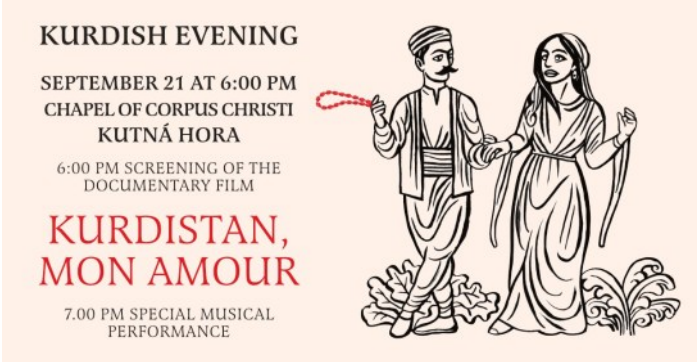
V tom se fotografie a film krásně potkávají. Člověk, jehož tvář jsme dosud znali jen z jednoho okamžiku zachyceného fotoaparátem, dostane ve filmu svůj hlas a svůj příběh. Výstava tak získává další rozměr a nabízí možnost nahlédnout hlouběji do života lidí, které Lâm Duc Hiên fotografoval.

Po projekci bude večer pokračovat živou hudbou. Film bude uveden s českými titulky a vstup je zdarma.

Jsme rádi, že právě kaple Božího těla může být místem takového setkání. Výstavu pořádá město Kutná Hora ve spolupráci s autorem fotografií a naše farnost pro ni poskytla své prostory. Na filmovém večeru spolupracujeme také s Kinem Modrý kříž, které zajistí projekci přímo v kapli.

Přijměte tedy pozvání v pondělí 21. září v 18.00 do kaple Božího těla. Přijďte poznat příběhy, které pokračují za hranicí vystavených fotografií.

A pokud jste samotnou výstavu V krajině granátovníků ještě nestihli navštívit, stále máte čas. V okolí chrámu sv. Barbory, v jeho interiéru a v kapli Božího těla zůstane až do 30. září.



Kristýna Drahotová

Kniha o chrámu svaté Barbory

Kolem Velikonoc se na nás obrátilo vydavatelství IKAR s nabídkou spolupráce na vzniku reprezentativní obrazové publikace o chrámu svaté Barbory. Vydavatelství má za sebou několik podobných projektů — nedávno například dokončilo knihu věnovanou katedrále svatého Víta v Praze, která vyšla ve dvou provedeních, a také krásnou publikaci *Dóm svätej Alžbety v Košiciach*.

Od prvních jednání se projekt během uplynulých měsíců výrazně posunul. Podepsali jsme smlouvu o fotografování a spolupráci na tvorbě knihy a začaly také první přípravné návštěvy chrámu. Jejich cílem bylo nejen důkladně poznat jeho architekturu, výzdobu a jednotlivé prostory, ale také představit tvůrcům duchovní význam chrámu a jeho současný život.

S vedoucí projektu Gabrielou Belopotockou přijelo v pondělí 31. srpna dalších pět spolupracovníků. Během dvouhodinového výkladu jsme společně prošli celý chrám včetně běžně nepřístupných prostor a ochozů. Podvečer nám navíc přál mimořádně krásným světlem. Sluneční paprsky kolem šesté hodiny prostupovaly interiérem chrámu a fotograf tak mohl začít zachycovat první působivé scény. Při západu slunce se fotografování přesunulo také na střechu.

Tím však práce neskončila. Po večeři jsme se do chrámu vrátili na noční prohlídku klenby a následujícího rána začalo fotografování již před šestou hodinou, aby bylo možné zachytit chrám také ve světle vycházejícího slunce.

Před námi je ještě mnoho práce. Bude třeba dokončit fotografický plán, připravit a odborně zpracovat texty a především najít takovou podobu knihy, která představí chrám svaté Barbory nejen jako mimořádnou památku architektury a umění, ale také jako živý duchovní prostor.

Projekt se však slibně rozjíždí a pokud vše půjde podle plánu, na podzim příštího roku bychom mohli držet v rukou novou obrazovou publikaci, která představí krásu chrámu svaté Barbory způsobem, jaký si tato jedinečná stavba zaslouží.

otec Vladislav

Co jste dělala o prázdninách, paní učitelko?

I když je tato otázka ze strany studentů spíše málo pravděpodobná, tak přece, co kdyby se někdo zeptal: „Sušila peníze."



Přijíždíme na rozpálené parkoviště. Autobus je právě na odjezdu a než se vypravíme z auta, odjíždí. Doprčič, napadá mě v první vlně... Další jede za hodinu. To nám na tu túru zbyde míň času. A co teď hodinu tady? No nic, to nějak přežijem. Ve vedru se ploužíme do nejbližšího chládku. Svačíme a koukáme se na bobovou dráhu na úpatí hor v jedné z vesnic Julských Alp. Zanedlouho už ale jdeme na zastávku. Čekáme s turisty všeho druhu. Veselá banda vysokoškoláků se maže opalovacím krémem, osamělá důchodkyně kouří ještě jedno cigárko před cestou, dvě slečny se k sobě zvláště tulí... No, jak tyhle vztahy vysvětlit dětem? V závěru přicházejí ještě elegantní Francouzi s košili a dlouhé sukni. A do toho my, s touhou vyškrábat se na nějaký ten menší slovinský vrcholek, plavkami a ručníky v batohu, protože trasa pravděpodobně skončí u jezírek. Na hlavu si po letech vážu šátek, když je ten hic a vyrážíme turistovat.

Sedíme v autobuse, který na dalších zastávkách pobírá další nadšence — u hotelů nastupují lidé brzy nespokojení, že se v zaplněném autobuse už neposadí. Nepohodlí se dá krájet. Je plno a čeká nás pět kilometrů. Málokdo by tušil, že to bude trvat třičtvrtě hodiny a na třech kilometrech téměř po útesech autobus nastoupá 700 výškových metrů. Na tvářích pasažérů prvotní elán z výletu střídá zděšení, když téměř v každé zatáčce číhá protijedoucí auto někoho, kdo si tuto silničku prostě nemohl nechat ujít, naštvaný motorkář, kterého autobus zabrzdil, nebo cyklista, který se svého denního tvrdého tréninku opravdu nezřekne. Časté brždění a cukání autobusem mění atmosféru a nejednomu se v hlavě honí — to jsme museli dneska zrovna sem? Pesimisti se chytají skoro za hlavu a optimisti baví ostatní slovy „přijde mi, že je těch zatáček dneska nějak málo, nemyslíte"? Krom jiného měla cesta 27 serpentýn s obratem kolem 320°, co už. Nakonec je autobus vlastně plný humoru. „Pohoda", říkám si, děti nezvrací a zpátky jdeme přece pěšky. TENHLE autobus už nikdy.

Vystupujeme v krátkém a zrovna se opravujícím úseku silnice v horském sedle. Odtud nás čeká trasa do dalšího sedla. Popadá nás nadšení z neuvěřitelných výhledů a vidiny, že těch cca 10 km s dětmi těžkým terénem zvládneme. Za necelou hodinu stoupání v suti a zbytcích kleče obědváme. Je vedro, sundávám šátek. Na trase se s námi zastavují dobře vybavení příležitostní turisté, na první pohled velkoměšťáci, obcházejí nás lidé se psy, došla nás i důchodkyně ze zastávky a na obědové pauze vynechává cigaretu. Je to prostě trochu záhul. S chlebem se sýrem v žaludku vyrážíme výš, děti jsou sice trochu v zátěži, ale dobrodružství je baví. Jsme v sedle. Fotíme se a kocháme. A kam dál? Vysněný kopec i další kilometry trasy už jsou před námi vidět. Jenže, stejně daleko jsou dosud schované mraky s bouřkou. Ozvou se první pořádné hromy. Z ostrých skalnatých kopců se lidé vrací úprkem, my se rozhlížíme po nějakém úkrytu. Děti panikaří. Stihneme zaplout do nejbližší kleče, vytáhnout ručníky a snažit se děti nějak schovat. Liják, potom kroupy jako čočka, potom kroupy jako skleněné kuličky. Pár dětských slz a křiku se už v tom všem ztratí. Když přešlo to nejhor-

Foto: Ondřej Knapp

ší, padá rychlá volba. Dál po trase a mokří? Nebo zpět na TAMTEN autobus? Volíme to jednodušší, to druhé. Cestičkami tečou potoky, stříká nám z bot. Těžce dobyté metry sbíháme zpátky. Na zastávce spolu se silničáři, kteří neustali v práci, nás čeká asi padesát. Autobus má půlhodinové zpoždění. Za tu dobu se k sobě opět tulí a klepou dvě fialové opečovávané slečny ze zastávky, a mají štěstí, chytají stopa. Vybavení velkoměšťáci při vidině čekání ztrácejí svůj komfort a předbíhají na začátek řady, aby stopa chytli mezi prvními. Machři s vestičkami na pití na holých tělech, zvyklí vrcholky přebíhat na lehko, jsou na tom nejhůř — podchlazení na první pohled. Vítězí zkušení turisté v nepromokavých bundách a pláštěnkách a můj obdiv sklízí parta ve 120L pytlích na odpadky, do kterých si udělali díru na hlavu a ruce. To si musíme vzít příště... Řidič otevírá dveře, zakoulí očima, ale nabírá plný autobus mokrých lidí v botách od stavebního marastu. Bohu díky, jedeme.

Cesta zpět je ještě horší než nahoru. Přijíždíme do vesničky, kde mezitím nepršelo. Lidé se koupou a opalují u jezírek, hraje se plážový volejbal, Francouzi (vystoupili dříve již cestou tam) korzují u kavárny... Jdeme na rozpálené parkoviště a už nám vedro překvapivě tolik nevadí. Sušíme i bankovky v peněžence a mokré botasky nedovolí túru ani další den. O něco později také do hor letí vrtulník pro ztroskotance na méně dostupných místech.

Kdybychom stihli dřívější autobus, bouřka nás chytla později a v horším úseku. Vlastně nevadilo, že nám první autobus ujel. S velkou pokorou si uvědomujeme, že nemusí být vše tak, jak chceme. A kolik tvrdohlavých dovolenkářů vlastně chodí po světě s utkvělou představou, kam se musí za každou cenu dostat. Bez zkušeností, vybavení, trpělivosti, bez ohledu k druhým, bez respektu k přírodě... Někdy možná patříme mezi ně. A někdy je možná fajn slevit, přijmout věci, tak jak přijdou. Kéž bychom to tak uměli i v méně vypjatých situacích, než jsou bouřky v horách.

Marie Knappová

Církevní mateřská škola

Letní provoz v naší školce

Během letních prázdnin fungovala Církevní mateřská škola sv. Jakuba v Kutné Hoře v omezeném provozu. Některé děti si totiž užívaly letních dnů s rodiči od samého počátku, a z toho důvodu byly ostatní děti spojené v zelené třídě. Po tři červencové týdny jsme zažili s dětmi spoustu dobrodružství. Proměnili jsme se v opravdové cestovatele a objevitele.

Vydali jsme se na dobrodružnou cestu kolem naší planety, během které jsme zapojili všechny smysly, kreativitu i pohyb. Učili jsme se orientovat na mapě světa a ukazovali si, jak jsou od sebe jednotlivé kontinenty daleko. Seznamovali jsme se také s pestrobarevnými státními vlajkami. Naše putování nás zavedlo až k původním obyvatelům vzdálených krajů. Nezapomněli jsme ale poznávat ani naši vlast, a nakonec jsme tedy detailně prozkoumali i Česko. Podnikli jsme pěší výlety do okolní přírody a krajiny, konkrétně do oblasti Rovin a na trasu z Poličan do Kutné Hory. V zámeckém parku Kačina jsme se věnovali ekologickému pozorování, při kterém jsme sledovali chráněné druhy živočichů a hmyzu v jejich přirozeném prostředí. Dopravní výchovu jsme propojili s praxí přímo v terénu. Při chůzi jsme totiž nejen pozorovali a učili se dopravní značení, ale zároveň rozvíjeli i jazykové dovednosti. V pátek 17. července jsme se na dlouhých šest týdnů rozloučili a vyrazili vstříc létu a prázdninovým zážitkům.

V neděli 26. července se na školkové zahrádce konala významná farní událost, a to Zahradní slavnost související s oslavami svátku našeho patrona. Jednalo se o krásnou akci, během níž se vzduchem linula vůně domácích koláčů, které pro tuto příležitost napekli sami rodiče a farníci. Celou zahradou se nesly tóny písničkáře Pavla Helana a pro děti naše mateřská škola připravila bohatý program plný her. Po šestitýdenní odmlce jsme se pak všichni znovu sešli v úterý 1. září 2026 v kostele sv. Jakuba, kde jsme se spolu se žáky a pedagogy z kutnohorského Církevního gymnázia zúčastnili mše svaté a zahájili tak nový školní rok. Všem rodičům a dětem přejeme poklidný začátek nového školního roku 2026/2027 a těšíme se na nové společné zážitky!

Iveta Neubergová

Centrum Kampánovka dostalo požehnání

V pátek 11. září jsme v Kutné Hoře slavnostně otevřeli Centrum Kampánovka, které vzniklo rekonstrukcí historické vily v Kampánově ulici. Od září zde naplno působí služby Rané péče a Aktivizační služba pro rodiny s dětmi, které do konce července sídlily v ulici Na Sioně v centru města.



Nové a moderní prostory přinášejí dětem, jejich rodičům i sociálním pracovníkům mnohem lepší zázemí. Zároveň umožní rozšířit kapacitu služeb a nabídnout pomoc většímu počtu rodin. Centrum tak není jen opravenou historickou vilou, ale především místem, kde každý den probíhá konkrétní pomoc, podpora a doprovázení rodin, které to potřebují.



Součástí slavnostního otevření bylo také požehnání novému centru, kterého se ujal kutnohorský arciděkan P. Vladislav Brokeš. Právě tento okamžik pro nás měl zvláštní význam. Přáli jsme si, aby nové prostory byly požehnány jako místo služby, setkávání a naděje a aby



se v nich dobře dařilo dětem, jejich rodinám i pracovníkům, kteří je budou provázet.

Velmi si vážíme toho, že při nás, v průběhu vzniku Centra Kampánovka, stáli lidé z obou kutnohorských farností, Římskokatolické farnosti — arciděkanství Kutná Hora a Římskokatolické farnosti Kutná Hora Sedlec. Jejich podpora pro nás není samozřejmostí. Děkujeme za modlitby, povzbuzení i konkrétní pomoc, kterou jsme v průběhu přípravy a rekonstrukce dostávali. Jsme za ni vděční.

Otevřením Centra Kampánovka pro nás jeden příběh končí, ale naopak začíná další. Těšíme se na benefiční recitál *Malý princ*, který se uskuteční 17. října v chrámu sv. Barbory. O mimořádném zájmu veřejnosti svědčí skutečnost, že je již nyní vyprodán. Jeho výtěžek podpoří dofinancování investičního projektu a tak další rozvoj centra a služeb pro rodiny s dětmi se zdravotním znevýhodněním.

Marcela Mommersová

Foto: Martina Minaříková

Beata Hlavenková rozezní sedleckou katedrálu

Hudba, která se potká s prostorem. Sedlecká katedrála přivítá přední českou pianistku Beatu Hlavenkovou.

Kutná Hora — Sedlec, 2. října 2026 — Sedlecká katedrála nabídne v říjnu nevšední hudební setkání. V pátek 2. října od 19:30 zde vystoupí pianistka, skladatelka, zpěvačka a producentka Beata Hlavenková, několikanásobná držitelka ceny Anděl. Její autorská hudba se v prostoru katedrály potká s mimořádnou akustikou a architekturou chrámu.

Hlavenková patří k výrazným osobnostem současné české hudby. Ve své tvorbě přirozeně překračuje hranice žánrů, propojuje jazz, klasickou hudbu, písničkářství i filmovou kompozici. Její hudba zazněla například ve filmech *Zátopek*, *Král Šumavy* nebo *Dukla 61*.

„Sedlecká katedrála je sama o sobě místem, které člověka zpomalí a přiměje naslouchat. Chtěli jsme proto nabídnout koncert, kde nebude hudba jen programem, ale kde se stane součástí celého prostoru a atmosféry. Beata Hlavenková je pro takové setkání podle nás mimořádnou volbou," říká Radka Krejčí za Římskokatolickou farnost Kutná Hora — Sedlec.

Vstupenky jsou k dostání na webu sedlecké farnosti, www.sedlec.info.

Radka Krejčí

Farní knihovna

Příběh o nových blahořečených

Dnes Vám představím knihu o nedávno blahořečených kněžích- Janu Bulovi a Václavu Drbolovi, kterou jsme pro Vás zakoupili ještě před prázdninami.

K této dlouho připravované události vyšlo několik životopisných knih, pro mládež dokonce i ve formě komiksu. Pro naši knihovnu jsem vybrala spíše dokumentární formu autorů Luďka Navary a Miroslava Kasáčka „A přece budu blízko". Oba vycházeli ze shromážděných vzpomínek rodiny, pamětníků, písemných svědectví a dílo doplnili fotografiemi ze státních archivů i soukromých sbírek.

Úvod knihy napsal brněnský biskup Vojtěch Cikrle, který v prosinci 2015 v brněnské katedrále slavnostně zapečetil schránku s dokumenty o mučednické smrti obou kněží před odesláním do Říma. Tím uzavřel čtyřletou fázi diecézního řízení. Bylo zdokumentováno mnoho dostupných pramenů a vyslechnuta řada svědků. Dokumenty obsahovaly také četné osudy pronásledovaných kněží z moravských farností. Na Babicku působili např. P. Jan Podveský a jeho kaplan Josef Valerián. Ti nebyli sice popraveni, ale byli obviněni a uvězněni. První z nich byl propuštěn až v r. 1963, druhý byl internován v klášteře Želiv.

Mladší z obou kněží, Jan Bula, se narodil v r. 1920 v městečku Lukov. Po studiu nastoupil kněžskou službu v Rokytnici nad Rokytnou. Byl to mladý a velmi oblíbený kněz, ale pro režim nepohodlný.

Rád se obklopoval mládeží a rád a hezky maloval. V r. 1949 byl poprvé odsouzen k nepodmíněnému trestu za přečtení známého pastýřského listu, ale po roce mu byla udělena presidentem Gottwaldem milost.

V létě r. 1950 se okolní kněží sešli na primici ve Valašském Meziříčí a domnívali se, že režim již dlouho nevydrží. Zde se mladý Jan setkal se svým kněžským kolegou Václavem Drbolou. Ten byl o něco starší, narodil se ještě v době monarchie. Primici měl těsně před začátkem války, v červenci r. 1938 a jeho první kněžské místo bylo ve Slavkově u Brna. Později působil v kraji mezi Brnem a Třebíčí a byl v úzkém kontaktu s katolickými básníky, kteří pocházeli z tohoto kraje. Scházeli se na farách s Janem Čepem, Janem Zahradníčkem, Jakubem Demlem a knězem Janem Dokulilem. Ve své farnosti organizoval divadelní představení a režim na ně reagoval negativně. V r. 1950 byl přeložen do Babic a to se mu stalo osudným. V době babické tragédie /zavraždění tří funkcionářů MNV /byl ale již ve vězení, přesto byl obviněn z její přípravy. Hlavním úkolem celé kausy bylo vyvolat strach mezi obyvateli, zdiskreditovat církev jako morální autoritu a získat a upevnit totalitní moc. U soudu v Jihlavě v červenci 1951 bylo odsouzeno přes sto osob, jedenáct z nich dostalo trest smrti a z toho byli tři kněží. Dva byli popraveni 3.rpna 1951- Václav Drbola a František Pařil. Třetí z nich, Jan Bula, se odvolal k Nejvyššímu soudu

a pobyl ještě téměř rok ve vězení. Popraven byl až v květnu 1952 v Jihlavě. V den popravy byly ostatky obou kněží zpopelněny v Brně a urny se podařilo ukrýt. V roce 1968 byly předány rodinám, Drbolova urna byla uložena až v r. 1984 v rodných Starovičkách a Pařilova v Heřmanově. Ostatky Jana Buly se ale nepodařilo zachránit. Byly uloženy v urnovém háji s ostatními popravenými a rodina je nikdy neobdržela. Na místě popravy se dnes nachází pomník všem nespravedlivě odsouzeným a popraveným obětem této tragédie.

Tuto a další knihy si můžete zapůjčit každou neděli po dopolední mši sv. nebo ve všední den v pracovní době farní kanceláře na děkanství.

Milena Pfaifrová

Stavební oddělení farnosti

Rekolaudace ubytovacích jednotek v klášteře sv. Voršily

V květnu 2024 byla dokončena kolaudace přestavby kláštera sv. Voršily. Z celkových 20 jednotek bylo jako byty možné zkolaudovat pouze devět. Zbývajících jedenáct bylo kvůli tehdy platným stavebním předpisům vedeno jako ubytovací jednotky. Důvodem byla jejich orientace na sever, kvůli které nesplňovaly tehdejší požadavky na přímé sluneční osvětlení.



Na samotném bydlení se tím samozřejmě nic neměnilo, administrativně to ale znamenalo poměrně velký rozdíl. Pro ubytovací jednotky jsme museli nastavit zvláštní režim provozu, zpracovat provozní řád, zřídit provozovnu pro přechodné ubytování a plnit další povinnosti, které se k tomuto způsobu užívání vztahovaly. A poměrně často také zájemcům vysvětlovat, proč dvě na první pohled stejné jednotky mají z pohledu úřadů rozdílné označení.

Se změnou stavební legislativy se ale otevřela možnost tento stav změnit. Na jaře letošního roku proto Ing. arch. Tomáš Kodet upravil projektovou dokumentaci, zajistili jsme potřebné podklady a podali žádost o změnu užívání stavby.

Dne 23. července jsme obdrželi rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla změna ve zrychleném řízení schválena, a 8. srpna rozhodnutí nabylo právní moci. Klášter sv. Voršily tak má nově všech 20 jednotek oficiálně vedených jako byty.

Z výsledku máme opravdu radost. Nejen proto, že se tím napravila trochu nestandartní bytová situace, ale především proto, že nám rekolaudace výrazně zjednoduší další správu bytů. Odpadnou povinnosti spojené s provozováním ubytovacích jednotek a jednodušší bude také komunikace se současnými i budoucími nájemníky.

A jak se bytům po více než dvou letech daří?

Od zahájení provozu máme za sebou už 27 měsíců a asi nejlepší zprávou je, že o bydlení v klášteře je stále velký zájem. Aktuálně máme stále 100% obsazenost a ani při uvolnění některého z bytů zatím nemáme problém najít nového nájemníka. Zájemci se nám průběžně ozývají i v době, kdy žádný volný byt nenabízíme.

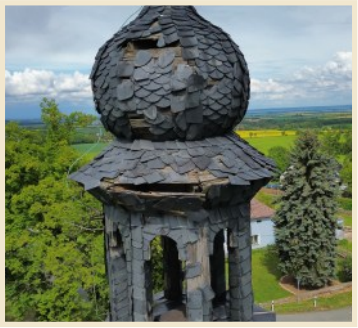
Zajímavý je i pohled na to, jak se za tu dobu nájemníci vystřídali. V deseti bytech stále bydlí jejich úplně první nájemníci, kteří se nastěhovali po dokončení rekonstrukce. V ostatních bytech už máme druhé nebo třetí nájemníky. Důvody odchodů jsou přitom většinou úplně běžné životní změny. Někdo potřebuje větší bydlení, jiný se stěhuje za prací, do jiného města nebo třeba za láskou.

Po více než dvou letech provozu tak můžeme říct, že se původní myšlenka vrátit do části kláštera běžný život opravdu osvědčila. A máme radost, že k tomu teď můžeme konečně přidat i jednu administrativně důležitou tečku. A už nemusíme vysvětlovat, proč některé z našich bytů vlastně nejsou byty. Teď už totiž jsou.

za stavební tým Šárka Schwarzová

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Bykání

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Bykáni čeká dlouho potřebná oprava střechy. Její břidlicová krytina je v havarijním stavu, do krovu zatéká a jeho konstrukci navíc v minulosti narušily nevhodné zásahy. O to větší radost máme, že se nám pro obnovu podařilo získat dotaci ve výši 2 miliony korun.





Projektovou dokumentaci připravil architektonický ateliér *neuje*. Projekt počítá s kompletní obnovou střechy, opravou a statickým zajištěním krovu a západního štítu i prověřením konstrukce sanktusníku.

Důležitým krokem bylo nalezení finančně únosnějšího řešení krytiny. Použitelná původní břidlice se vrátí na menší střechy kostela, zatímco hlavní střecha včetně presbytáře bude pokryta vláknocementovou šablonou. Díky této změně se podařilo snížit předpokládané náklady nejméně o dva miliony korun a celý projekt se tak stal finančně realizovatelným.

Celkové plánované výdaje činí 3 161 842,75 Kč, z toho 2 miliony korun pokryje dotace a zbývajících 1 161 842,75 Kč uhradí farnost z vlastních prostředků.

Ani cesta k dotaci nebyla úplně jednoduchá. Protože jsme v předchozí výzvě získali podporu na kostel sv. Ondřeje v Chlístovicích, vstupovali jsme tentokrát do hodnocení s bodovou nevýhodou. Záměrně jsme proto zvýšili vlastní spoluúčast, abychom získali maximum bodů v dalších kritériích.

Součástí projektu je také spolupráce se Stájí Rozárka a Církevní mateřskou školou sv. Jakuba. Cílem je kostel nejen opravit, ale také jej příležitostně více otevírat lidem. První prohlídky už během léta absolvovaly děti z příměstského tábora Stáje Rozárka.

Dne 20. srpna jsme projekt představili výběrové komisi MAS Lípa pro venkov a ve věcném hodnocení se umístil na druhém místě z devíti přihlášených záměrů. Výsledek nám udělal velkou radost, a především otevřel cestu k realizaci opravy, kterou už není možné příliš odkládat. Dalším krokem bude výběrové řízení na dodavatele a následně samotná obnova střechy. Pokud vše půjde podle plánu, dostane tak kostel v Bykáni ochranu, kterou pro další desítky let potřebuje.

za stavební tým Šárka Schwarzová

Stavební projekty

Od jarních plánů k podzimním opravám

V dubnovém čísle jsme vám přinesli přehled stavebních projektů, které byly rozpracované nebo nás v následujících měsících čekaly. Od té doby uběhlo několik měsíců, stavební sezona se naplno rozjela a je tedy čas se znovu podívat, kam se jednotlivé projekty posunuly.

Na některých místech už jsou práce hotové, jinde se právě začíná a u dalších projektů pokračuje projektování, průzkumy nebo příprava dalších etap. A samozřejmě ne všechno jde přesně podle původních plánů. U historických objektů se totiž stále potvrzuje, že i zdánlivě jednoduchá oprava může po odkrytí konstrukcí přinést úplně nové otázky a někdy i docela zajímavá překvapení. Od jara se toho každopádně podařilo posunout opravdu hodně. Pojďme se tedy podívat, co je hotové, na čem se právě pracuje a co stavební tým čeká v následujících měsících.

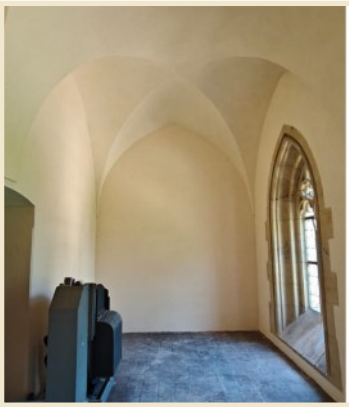
Chrám svaté Barbory: jedna etapa je za námi

Jedním z projektů, které se podařilo během léta úspěšně dokončit, je obnova omítek v depozitáři pod západní terasou chrámu sv. Barbory. V dubnu jsme informovali o první etapě odsolování zdiva pomocí takzvaných ztracených omítek. Na konci května byly tyto vrstvy odstraněny, stěny opláchnuty a připraveny pro nové omítky. Od 9. června následovala jejich finální aplikace a během června byly práce dokončeny.

Celou realizaci bylo nutné koordinovat s běžným provozem chrámu a zároveň pečlivě chránit motor varhan, který se v depozitáři nachází. Práce provedl restaurátor

Foto: archiv farnosti

MgA. Jan Prokýšek se svým týmem. Celkové náklady činily 769 932 Kč včetně DPH. Na dotacích se nám podařilo získat celkem 625 000 Kč, z toho 325 000 Kč z rezervy Programu regenerace Ministerstva kultury a 300 000 Kč z Fondu regenerace města Kutná Hora. Vlastní náklady farnosti tak činily 144 932 Kč.





Tím se zároveň uzavřela dvouletá etapa prací, která začala už loni opravou skladby západní terasy. Tehdy jsme řešili hlavní příčinu problému, tedy zatékání srážkové vody, letos už následky, které po něm ve zdivu zůstaly.

Chrám svaté Barbory: jedna oprava skončila, další velká se připravuje

Zatímco jedna část prací v chrámu skončila, další podstatně větší projekt se připravuje. Pokračuje zpracování dokumentace k obnově vnějšího opěrného systému presbytáře. Jde o první část dlouhodobější obnovy vnějšího pláště chrámu, který zejména na jižní straně trpí působením počasí, teplotními výkyvy a postupnou degradací kamene a dalších historických prvků.

Ing. arch. Petr Všetečka z Transat Architekti společně se statikem Ing. Petrem Danielem dokončili koncepci navrhovaného zásahu. Dokumentace obsahuje statický posudek i výkresy zachycující rozsah poškození a navržený způsob obnovy. Dobrou zprávou je, že statický posudek potvrdil stabilitu hodnocených opěrných pilířů. Navržené zásahy proto směřují především k preventivnímu ztužení opěrných oblouků a k opravám kamenných prvků, spár a dalších historických konstrukcí.

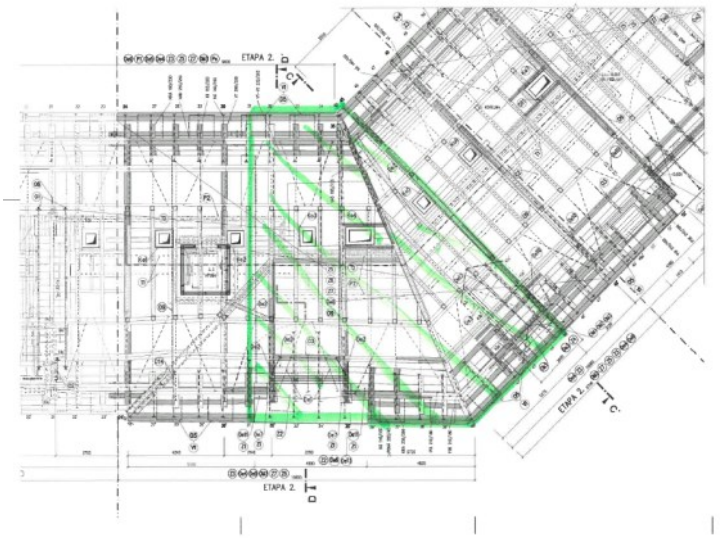
K projektu již máme závazné stanovisko památkové péče i stavební povolení. Současně byl aktualizován Projekt záchrany kulturní památky a připravuje se žádost o zařazení chrámu do Programu záchrany architektonického dědictví. Náklady na zpracování této části projektové dokumentace činí 894 795 Kč. Samotná první etapa obnovy je plánována na rok 2027.



Velkým tématem zůstává také nové interiérové osvětlení chrámu. Od dubna se tento projekt výrazně posunul a po několikaměsíčním hledání již známe tým, se kterým budeme pokračovat. Proto mu stejně jako v dubnovém čísle věnujeme samostatný článek.

Klášter svaté Voršily: na podzim znovu na střechu

Další velká stavební akce nás čeká na klášteře sv. Voršily. Pokračujeme zde v obnově krovu a střešního pláště a letošní etapa se bude týkat severovýchodního nároží střechy.



Tentokrát jde o část, kterou není možné technicky rozumně rozdělit na několik malých oprav. Vzhledem k vysokým nákladům jsme proto celou etapu rozdělili alespoň do dvou let.



Letošní práce začnou 21. září a měly by skončit 8. prosince. Nejprve se postaví lešení, následovat bude demontáž prejzové krytiny a oprava krovu tradičními tesařskými postupy. Poté se střecha důkladně provizorně zakryje, aby bylo možné v příštím roce pokračovat pokládkou krytiny a dalšími navazujícími pracemi.

Náklady letošní etapy jsou přibližně 3,6 milionu Kč, přičemž předpokládáme dotační podporu ve výši 1,8 milionu Kč. Příští rok by měla následovat pokládka prejzové krytiny, obnova klempířských prvků, opravy rizalitu, vikýře, komínových těles a další související práce.

Parkoviště svaté Voršily: ze stavby do každodenního provozu

V dubnovém čísle jsme zachytili parkoviště právě ve chvíli, kdy se rozbíhaly stavební práce. Dnes už máme za sebou nejen samotnou realizaci, ale také první měsíce provozu nového závorového systému.



Během dubna a května dostalo parkoviště nový povrch a dopravní značení, byly instalovány závory, kamery a další technologie. Aktuálně byla dokončena celková oprava okapového chodníku podél kláštera ze strany parkoviště. Na realizaci se podílely společnosti Mutl, Kutnohorská stavební a zlínská firma Cross, která dodala závorový systém. Celkové náklady projektu dosáhly přibližně 3,1 milionu Kč.

První měsíce zároveň ukázaly, že spuštěním závor práce nekončí. Postupně ladíme především správné fungování kamer a automatický vjezd různých typů vozidel. V září nás navíc potkala dopravní nehoda, při které byla jedna z příjezdových kamer zcela zničena a systém bylo nutné dočasně otevřít. Nový provoz s sebou přinesl také potřebu být prakticky nepřetržitě k dispozici řidičům, kteří se přes interkom obracejí na obsluhu s nejrůznějšími problémy. Velké poděkování proto patří všem, kteří se na jejich řešení podílejí.

Klášterní zahrady svaté Voršily: hledání správného směru

U klášterních zahrad jsme se od jara neposunuli směrem k rychlé stavební realizaci, ale spíše k důležitému poznání, že celý prostor potřebujeme nejprve dobře uchopit jako jeden funkční celek.



Největší aktuální potřebou zůstává sociální zázemí pro Církevní mateřskou školu, případně i pro kulturní a další akce. Původně jsme uvažovali o vybudování potřebných přípojek a následném modulárním řešení. Čím více se však projektem zabýváme, tím více vnímáme, že by nebylo správné vytvořit nyní izolované řešení, které by nám mohlo za několik let komplikovat další rozvoj zahrad.

Proto hledáme komplexní koncepci budoucího fungování celého prostoru a správný postup dalších kroků. Mezitím se alespoň podařilo posílit elektrické připojení pro pořádání akcí v klášterních zahradách i v zahradě mateřské školy a z prostoru vedle kostela byl odklizen dlouhodobě uložený stavební materiál.

Arciděkanství: opravy odkryly i kus historie

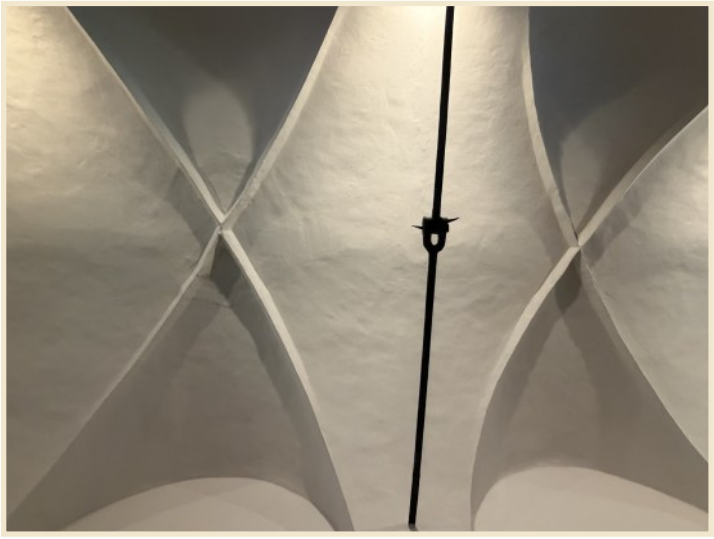
Pokračuje také postupná revitalizace přízemí arciděkanství. Původně poměrně běžná oprava chodby se po odstranění starých vrstev omítky změnila v podstatně náročnější zásah. Ukázala se zvýšená vlhkost zdiva, poškozené spáry v klenbách a také problém s jedním ze ztužujících ocelových táhel.



Po konzultaci s odborníky byly navrženy opravy spár kleneb a při rozebrání poškozeného táhla se ukázalo, že je prasklé a část ve zdivu nebyla správně zajištěna. Nakonec proto vznikla nová kovaná část se závlačí, která byla napojena na původní barokní táhlo.



Samotné táhlo přineslo i malé historické překvapení. Dochované jakostní značky ukázaly, že jeho části pocházejí z různých období. Jedna odkazuje na hronecké železárny na Slovensku a první polovinu 19. století, zatímco druhá je podle značky výrazně starší a pochází z období raného baroka.



Velké poděkování patří Jirkovi a Ondrovi, kteří na chodbě odvedli skvělou práci a postupně se vypořádali i se všemi překvapeními, která se během oprav objevila. Chodba je dnes nejen opravená, ale působí mnohem čistěji, reprezentativněji a celý vstupní prostor arciděkanství je zase o něco důstojnější. Dosavadní náklady na revitalizaci chodby činí přibližně 120 tis. Kč, a to včetně práce našich kluků.



V červnu zároveň dostal novou podobu dvorek arciděkanství. Původní podloží bylo odstraněno a zhutněno a plocha byla osazena zatravňovacími tvárnicemi. Dvorek tak získal odolnější povrch pro parkování i pořádání akcí a zároveň si zachoval přirozenější vzhled. Na realizaci se společně s našimi kluky podílela také Kutnohorská stavební. Celkové náklady na obnovení dvorku činily 213 438 Kč.

Foto: archiv farnosti

V další fázi bychom rádi zlepšili zázemí stavební kanceláře, především výměnou podlahy, zprovozněním elektroinstalace, lepším uspořádáním pracovního prostoru a rozšířením úložných kapacit.

Kostel Matky Boží Na Náměti: odkrýváme skutečný stav

Také u kostela Matky Boží Na Náměti se naše původní plány během roku změnily.



Po dlouhých 21 letech byl kostel vyřazen z dotační podpory, a tak jsme se rozhodli zatím nepokračovat v plánované závěrečné etapě restaurování severozápadního schodiště. Místo toho chceme nejprve opravdu dobře poznat skutečný stav celého kostela a teprve podle výsledků dalších průzkumů rozhodnout, co má největší prioritu.

Ve spolupráci s Ateliérem Strnadová—Girsa proto probíhá podrobnější sledování stavby. V červnu byly v interiéru osazeny geodetické body pro monitoring případných pohybů konstrukce. Restaurátoři zároveň prozkoumali kamenné prvky, trhliny, omítky a barevnost v presbytáři. Proběhlo už také kontrolní měření, které posoudí statik společně s Ing. Janou Strnadovou. Na základě jeho výsledků se následně nastaví další monitoring a rozsah případných budoucích oprav.

Dosavadní průzkumy, měření a práce spojené se zjištěním skutečného stavu kostela nás prozatím stály 514 000 Kč. Jde ale o důležitý podklad pro rozhodnutí, kam další prostředky směřovat a které opravy mají skutečně nejvyšší prioritu.

Kostel svatého Jakuba: projektování pokračuje

U kostela svatého Jakuba pokračuje příprava projektové dokumentace pro elektrickou požární signalizaci ve věži a krovu.

Tady se od jara žádný dramatický posun neodehrál, ale podařilo se uzavřít potřebné smlouvy a dohody a nyní se pracuje na projektové dokumentaci, která by měla být hotová do konce října. Teprve potom se budeme moci posunout k dalším krokům vedoucím k samotné realizaci.



Harmonogram se posouvá

Příprava rekonstrukce domu č. 89 na Palackého náměstí pokračuje, bohužel však s časovým zpožděním. Kompletní projektová dokumentace měla být podle původního harmonogramu odevzdána do konce července, tento termín se ale nepodařilo dodržet a nový termín zatím není potvrzen.

Zpoždění dokumentace se promítá také do dalších kroků, tedy do získání stavebního povolení, výběru zhotovitele a následného zahájení rekonstrukce. Podle původního harmonogramu měl být celý projekt dokončen do konce roku 2027 a budeme se snažit, aby současné zpoždění tento konečný termín ovlivnilo co nejméně.

Důležité pracovní setkání proběhlo v druhé polovině srpna, kdy nám byla představena dosavadní podoba projektu. Společně jsme prošli jednotlivá technická a materiálová řešení, například chlazení, elektroinstalaci, podlahy, okna a dveře nebo budoucí podobu dvorečku. Projekt tak postupně získává konkrétní obrysy. Teď je zásadním krokem dokončení projektové dokumentace, od které se budou moci odvíjet všechny další části přípravy.

A co nás čeká dál?

Když se podíváme na posledních několik měsíců zpětně, máme za sebou poměrně pestrou stavební sezonu. Některé projekty se podařilo dokončit, jiné se z příprav posouvají k samotné realizaci a u dalších průzkumy ukázaly, že bude potřeba ještě chvíli měřit, zkoumat a hledat nejlepší řešení.

Právě to je asi běžnou součástí péče o historické objekty. Můžeme mít připravené plány a harmonogramy, samot-

né stavby do nich ale občas velmi sebevědomě promluví.

Ani podzim proto rozhodně nebude klidný. Stavební tým čeká další etapa obnovy krovu kláštera sv. Voršily a pokračovat bude také příprava obnovy vnějšího pláště chrámu sv. Barbory, monitoring kostela Matky Boží Na Náměti, projektování požárního zabezpečení sv. Jakuba, příprava domu č. 89 i hledání budoucí podoby klášterních zahrad.

A vedle všech těchto velkých projektů samozřejmě pokračují také desítky menších oprav a každodenní údržba. Ty se do podobného přehledu často ani nevejdou, ale bez práce kolegů, kteří se o naše objekty každý den starají, by žádný z velkých projektů ani běžný provoz dlouhodobě fungovat nemohl.

za stavební oddělení Šárka Schwarzová

Budiž světlo. Tentokrát už ano?

V dubnovém čísle jsme článek o novém osvětlení chrámu svaté Barbory zakončili trochu neurčitě. Architektonicko-technická soutěž tehdy skončila bez vítěze a místo očekávaného rozhodnutí jsme stáli před otázkou, jak dál. Porota sice ocenila kvalitu všech návrhů, žádný z nich ale nepřevyšoval ostatní natolik, aby bylo možné s čistým svědomím říct: tohle je ono.

Dnes, o několik měsíců později, už odpověď známe. Cesta k ní byla sice o něco delší, než jsme na začátku soutěže předpokládali, ale zpětně jsme za ni vlastně rádi. Místo rozhodování pouze nad výkresy a vizualizacemi jsme totiž dostali možnost dva velmi odlišné přístupy opravdu vyzkoušet. A kde jinde než přímo v chrámu svaté Barbory.

Po skončení hlavního kola pokračovalo další jednání se třemi vybranými týmy. Z něj nakonec vzešly dva směry, které jsme chtěli podrobněji prověřit: návrh týmu RCNKSK a návrh Ateliéru SOCHA. Každý přitom přistupoval k osvětlení chrámu úplně jinak. RCNKSK pracoval především se směrovým světlem a technickými svítidly, zatímco druhý návrh stavěl na difúzním světle a výraznější roli designových svítidel v samotném prostoru.

A právě proto jsme se rozhodli, že než vybereme jeden z nich, potřebujeme oba přístupy vidět na vlastní oči.

První světelná zkouška proběhla 27. května. Tým RCNKSK společně se společností Etna iGuzzini přivezl několik typů svítidel a od odpoledne se v chrámu připravovala technika. Samotná zkouška začala až po osmé hodině večer, kdy už bylo možné opravdu sledovat, co jednotlivá světla s prostorem dělají.

Testovalo se nasvícení presbytáře, hlavní i boční lodi, kaplí a především kleneb. Součástí zkoušky byla také maketa budoucího svítidla ve třech barevných variantách, abychom si dokázali lépe představit nejen světlo samotné, ale také to, jak budou jednotlivé prvky v interiéru působit. Velmi zajímavě vyšlo například boční nasvícení kleneb boční lodi, které najednou ukázalo jejich strukturu a prostorovou hloubku úplně jiným způsobem.



Druhá zkouška přišla na řadu 15. června a ukázala nám prakticky opačný přístup. Tentokrát se pracovalo s difúzním světlem a větší důraz byl kladen také na samotnou podobu svítidel. V hlavní lodi se například zkoušely dvě varianty závěsných svítidel a součástí návrhu byla i menší přenosná stojací světla.



Foto: archiv farnosti

Oba večery tak ukázaly, že světlo dokáže stejný prostor proměnit velmi rozdílným způsobem. A zároveň nám připomněly, jak nelehký úkol vlastně řešíme. Nehledáme pouze svítidlo, které „dobře svítí“. Potřebujeme řešení, které dokáže podpořit architekturu chrámu, nebude jí konkurovat, bude fungovat při běžném návštěvnickém provozu, během liturgie i kulturních akcí a zároveň bude dostatečně nadčasové na to, aby mohlo Barboře sloužit mnoho dalších let.

Oba týmy své návrhy po světelných zkouškách dále dopracovaly a 13. července přišlo závěrečné rozhodnutí. Vybraní členové poroty společně s pracovním týmem farnosti znovu posuzovaly oba koncepty z architektonického, památkového, technického, provozního i uživatelského hlediska. A tentokrát už jsme vítězný směr našli.

V přípravě nového osvětlení budeme pokračovat s týmem RCNKSK a jeho konceptem založeným především na směrovém technickém osvětlení.

Jedním z hlavních důvodů byla jeho velká variabilita. Systém umožňuje vytvářet různé světelné scény podle toho, co se právě v chrámu odehrává, a zároveň do samotného historického interiéru vstupuje vizuálně co nejméně. Právě to je pro nás důležité. Nechceme, aby si návštěvník při vstupu do chrámu jako první všiml nových světel. Chceme, aby si díky nim všiml samotné Barbory.

Nové osvětlení by mělo pomoci lépe vnímat její architekturu, prostor a detaily, ale samo přitom zůstat co nejvíce v pozadí. Zároveň musí umět vytvořit důstojné prostředí pro bohoslužbu, běžnou návštěvu i další využití chrámu.

Soutěž skončila, projekt pokračuje

Výběrem týmu RCNKSK jsme mohli architektonicko-technickou soutěž také oficiálně uzavřít. Její výsledky jsme zveřejnili na webových stránkách chrámu sv. Barbory v sekci Pečujeme, kde vznikly také samostatné stránky jednotlivých soutěžních návrhů.

A myslíme si, že stojí za prohlédnutí i ty, které nakonec vybrány nebyly. Je zajímavé sledovat, jak rozdílně jednotlivé týmy přemýšlely nad stejným prostorem a jakými způsoby se snažily vypořádat s nelehkým úkolem nově nasvítit jeden z našich nejvýznamnějších chrámových interiérů. Pokud vás tedy téma osvětlení zajímá, můžete se podívat nejen na vítězný směr, ale i na všechny ostatní nápady, které během soutěže vznikly.

Samotný projekt tím samozřejmě nekončí. Spíš naopak. Už následující den po rozhodnutí proběhlo první pracovní setkání se zástupcem RCNKSK a 6. srpna se uskutečnila schůzka přímo v Barboře, kde se tentokrát chrám prošel opravdu část po části. Řešili se konkrétní potřeby jednotlivých prostorů a snahou bylo předat co nejvíce informací o tom, jak chrám skutečně funguje v každodenním provozu. Protože něco jiného je navrhovat osvětlení nad půdorysem a něco jiného vědět, co se v konkrétní části odehrává, kudy se lidé pohybují nebo co je potřeba během bohoslužby či koncertu.

Teď se tedy postupně dostáváme od soutěžního návrhu ke konkrétnímu projektu.

A tady se zároveň nové osvětlení potkává s další velkou připravovanou akcí v Barboře, kterou je celková modernizace elektroinstalace a souvisejících technologií. Osvětlení proto nemůžeme řešit samostatně. Vše musí být vzájemně koordinované tak, aby výsledkem nebylo několik oddělených technických řešení, ale jeden funkční celek.

Takže už opravdu „budiž světlo“?

Ještě ne tak úplně. Od nových svítidel v Barboře nás stále dělí projektování, koordinace technických řešení, jednání s památkovou péčí a samozřejmě samotná realizace.

Ale oproti dubnu už máme jednu zásadní věc, kterou jsme tehdy neměli: víme, jakým směrem chceme jít a s kým na něm chceme spolupracovat.

A přestože cesta k tomuto rozhodnutí trvala déle, než jsme původně čekali, ukázalo se, že ten čas nebyl zbytečný. Diskuse, dvě světelné zkoušky i možnost porovnat velmi rozdílné přístupy nám pomohly mnohem přesněji pojmenovat, co vlastně od nového osvětlení očekáváme.

Takže tentokrát už snad můžeme říct: Budiž světlo. Jen ještě chvíli (pár let) vydržte. :-)



za celý tým Šárka Schwarzová

Když se herní svět potká s chrámem svaté Barbory

Ještě v květnu 2025 to byl jen odvážný nápad. V sobotu 11. července se ale proměnil ve skutečnost. Chrám svaté Barbory hostil dva koncerty hudby ze hry Kingdom Come: Deliverance II, které se staly jednou z největších akcí, jaké naše farnost kdy pořádala. Přípravy přitom začaly dávno před samotným koncertem. Poslední společná zkouška orchestru a sborů proběhla v pátek 10. července v prostorách Českého národního symfonického orchestru (ČNSO) v Praze. Právě zde se poprvé sešlo více než 160 hudebníků, aby společně doladili program, který o den později zazněl v jedinečné akustice chrámu svaté Barbory. Výsledek předčil naše očekávání. O oba koncerty byl obrovský zájem. Prodalo se 1 268 vstupenek a dalších 94 vstupenek bylo rozdáno VIP hostům a dalším dobrovolníkům, partnerům a přátelům farnosti, takže koncertů se zúčastnilo celkem 1 362 návštěvníků. Vstupenky byly navíc vyprodány už za 14 dní a 3 hodiny od zahájení prodeje, což samo o sobě ukázalo, jak silnou odezvu projekt mezi fanoušky Kingdom Come: Deliverance vyvolal.

Výjimečný byl i mezinárodní rozměr celé akce. Do Kutné Hory přijeli návštěvníci z celé České republiky i ze zahraničí. Celkem jsme přivítali 219 hostů z 26 různých zemí světa, od Spojených států přes Japonsko až po Nový Zéland. Pro mnohé z nich byla návštěva Kutné Hory spojena nejen s koncertem, ale také s poznáním města, chrámu svaté Barbory a dalších památek UNESCO.

Hudební stránka projektu byla mimořádná. Na pódiu se představilo 57 členů orchestru, který byl z velké části sestaven z koncertních mistrů a předních hráčů České filharmonie, Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK a Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Sílu orchestru doplnilo 110 zpěváků z pěti sborů — Učitelského smíšeného pěveckého sboru Tyl, Svatojakubského chrámového sboru, Gaudeamu, Cecilské hudební jednoty z Ústí nad Orlicí a sboru Caritas. Celkem se tak na hudebním provedení podílelo 167 účinkujících. Po celý den navíc probíhal doprovodný program ve Fan Zone, která nabídla návštěvníkům možnost setkat se s dalšími fanoušky, zahrát si kostky, nakoupit tematický merchandising, ochutnat místní gastronomii apod. Fan Zone pomohla vytvořit atmosféru, která přesahovala samotný koncert a proměnila celý den ve skutečný festival věnovaný Kingdom Come: Deliverance a chrámu svaté Barbory.

Velký úspěch zaznamenal také charitativní rozměr projektu. Díky prodeji speciálních 3D tištěných kostek se podařilo pro Oblastní charitu Kutná Hora vybrat 49 429 Kč, částka byla následně zaokrouhlena na 50 000 Kč. Výtěžek poputuje na výstavbu Centra Kampánovka.

Koncert měl významný dopad také v online prostoru. Webové stránky farnosti zaznamenaly 3 687 unikátních návštěvníků z deseti zemí a největší návštěvnost přišla právě v den konání koncertu. Ukázalo se tak, že projekt dokázal oslovit publikum daleko za hranicemi Kutné Hory i České republiky.



Za všemi těmito čísly se ale skrývá především obrovské množství práce. Měsíce příprav, stovky hodin plánování a desítky dobrovolníků, zaměstnanců, hudebníků i partnerů, kteří přispěli svým časem, zkušenostmi a energií. Každý měl svou důležitou roli — od produkce, technického zajištění a komunikace přes péči o návštěvníky až po zajištění zázemí pro všechny účinkující.

Když jsem po koncertě pronesl větu „Geniální hudba nepotřebuje komentář... ale tento zážitek zůstane ještě dlouho v našich srdcích," chtěl jsem tím vystihnou atmosféru celého projektu a někdy je jedna věta lepší než jakákoliv statistika.

Na závěr patří jedno velké poděkování všem, kteří se na přípravě koncertů podíleli. Každý, kdo přiložil ruku k dílu, pomohl vytvořit akci, na kterou budeme ještě dlouho vzpomínat. Nejen díky mimořádné hudbě, ale především díky tomu, že se podařilo propojit svět kultury, moderního herního fenoménu, historického dědictví i charity způsobem, který nemá v České republice obdoby.

za celý organizační tým Viktor Darebný

Foto: Ondřej Soukup, studio TylByl

Svatá Barbora stále spojuje lidi



Před třemi lety vyšel kolem jedenácté večer pan starosta z radnice se skupinkou chlapíků, usmáli jsme se na sebe, pozdravili se a pan starosta prohodil: „Budeme vás potřebovat, dělá se skvělá věc, určitě se na vás obrátí. Jedná se o unikátní počítačovou hru.“ V hlavě jsem si řekl: „Jasně,“ a více jsem tomu nedával význam. Později jsem si na toto setkání ještě párkrát vzpomněl, protože tento požadavek odstartoval zajímavou spolupráci mezi farností a Warhorse studiem. Vzpomenete si jistě na třídenní natáčení teaseru Sancta Barbara, tři večery s novináři tuzemskými i zahraničními, získání licence na píseň Sancta Barbara a následný tanec děvčat o svátku sv. Barbory a tato cesta vyvrcholila sobotním provedením Hudby pro Barboru ze hry Kingdom Come: Deliverance II. Při zpětném pohledu vidíme zlatou nitku událostí, kde každý na svém místě odvedl svou práci, která vyvrcholila ve fascinující koncert, který rezonuje po celém světě. Já jsem opravdu hrdý na každého z vás a šťastný za to, co jsme společně dokázali. K této události se postupně ustavil tým KCD ve složení Šárka, Kristýna, Viktor, David a moje maličkost. Tento tým byl rozšířen v posledním týdnu o Jirku a Ondru. Od prvních krůčků jsme postupně začali vplouvat do mnoha témat a nápadů pro zajištění celé akce a zúročili jsme mnoho zkušeností, ale i talentů pro úspěšné zvládnutí celé akce. Opravdu ze srdce děkuji každému z realizačního týmu, ale i všem, kteří byli postupně ke spolupráci přizváni z řad zaměstnanců, brigádníků a farníků.

Jedna z velkých radostí byla pro mě spolupráce pěti sborů, které společně vytvořily skvělé těleso napříč generacemi i zkušenostmi. Pamatuji si, jak jsme s Viktorem seděli u klavíru a počítali sbory a přemýšleli, koho pozveme,



aby sbory měly sílu a vše dopadlo dobře. Jan Valta si zase obstaral špičkové muzikanty. Zůstává neuvěřitelně silný prožitek, který vytváří podmínky pro další spolupráci a setkání, třeba na kůru chrámu svaté Barbory.

Víme všichni, že chrám svaté Barbory je jedinečným místem setkání a naše patronka, svatá Barbora, stále působí a dává lidi dohromady. Děkuji, že u toho můžu být společně s vámi.

otec Vladislav

Nejkrásnější koncert mého života

Rád bych co nejsrdečněji poděkoval všem sborům za nádhernou spolupráci na našich společných koncertech v Barboře. Nadšení, které sálalo z vás ze všech mě pohlcovalo a nabíjelo už během zkoušek. A během koncertů, kdy se k němu přidala i emotivní odezva publika se vše ještě znásobilo. Jsem vám všem moc vděčný za všechen čas, námahu a lásku, které jste celému projektu koncertů v Barboře věnovali. Skvělé byly nejen všechny hudební složky, ale taky veškerá organizace, která za koncerty stála - a i z toho zlomku příprav, kterého jsem se účastnil mi bylo jasné, že se jednalo o extrémní logistickou operaci!

Publikum bylo nadšené krásou chrámu a hudebním děním v něm, ale to, že si celý zážitek mohli prodloužit doprovodnými akcemi v okolí jim to potěšení ještě umocnilo. Ohromně mě potěšil váš cit pro detail: například grafické ztvárnění všech materiálů (mapa fan zóny!!) atd.

Za sebe můžu říct, že vznikl nejkrásnější koncert, jakého jsem se v mém životě zúčastnil. Větší radost z tvoření

hudby jsem ještě nikdy neměl, a moc vám za to děkuju.

A fakt, že akci, za kterou by se nemusely stydět ani velké profesionální produkce dokáže sama zaštítit jedna farnost považuju za zázrak.

Jestli můžu, rád bych vyjádřil zvláštní poděkování Viktorovi Darebnému: za nápad, který k celému projektu vedl; za neskutečný entusiasmus, se kterým řešil průběžně přibývající komplikace; a v neposlední řadě za jeho ryzí muzikantskou erudici, se kterou přistoupil jak k řešení provozních věcí, tak k zvládnutí varhanního a klávesového partu na koncertech samotných.

Přeju všem krásné léto a moc doufám, že jsme se ve vaší nádherné Barboře neviděli naposled.

Jan Valta



Od nápadu až k poslednímu tónu

Když se mě někdo zeptá, jaké pro mě byly koncerty Kingdom Come: Deliverance II v chrámu svaté Barbory, vlastně nevím, z jakého pohledu odpovědět. Celou akci jsem totiž prožíval ve dvou úplně odlišných rolích.



Tou první byla role muzikanta. Měl jsem možnost zahrát si varhanní sólo a zároveň být součástí orchestru, sborů a skvělých profesionálních hudebníků. Sedět uprostřed orchestru v zaplněném chrámu a slyšet hudbu, která spojuje svět počítačových her s duchovním prostorem, byl opravdu silný zážitek. Myslím, že na ten okamžik budu ještě dlouho vzpomínat. Tou druhou byla role organizátora. U celého projektu jsem byl od jeho úplného začátku. S Davidem jsme kdysi přišli s myšlenkou, že by bylo krásné dostat hudbu z Kingdom Come do Chrámu svaté Barbory. Tehdy to byl jen nápad. Postupně se ale kolem něj vytvořil skvělý tým lidí, kteří mu věnovali neuvěřitelné množství času a energie, až se z něj stala akce, která přivedla do Kutné Hory návštěvníky z desítek zemí světa.



Možná právě možnost, vidět celý projekt z obou stran, byla tím největším darem. Přes den řešit organizační záležitosti, které návštěvníci vůbec nevidí, a odpoledne a večer v den akce si sednout za varhany a být součástí hudby, kvůli které to všechno vzniklo. Bylo to náročné, ale zároveň nesmírně krásné. A jsem moc vděčný Bohu, že jsem u toho mohl být.

Viktor Darebný

Foto: Ondřej Soukup, studio TylByl

Jednou nohou v zákulisí, druhou na pódiu

Když jsme se vraceli z první schůzky v Praze s lidmi z Warhorse Studios, ještě nikdo z nás netušil, jak velkou cestu máme před sebou. Věděla jsem, že nás čeká zajímavý projekt. Tušila jsem, že to bude hodně práce. Ale kdyby mi tehdy někdo řekl, co všechno nás během následujících měsíců čeká, asi bych jen nevěřícně kroutila hlavou.

Přípravy koncertů se postupně staly součástí mé každodenní práce. Vedle běžných pracovních povinností jsem se podílela na jejich organizaci a pravidelně se scházela se sborem na zkouškách. Díky tomu jsem mohla celý projekt prožít ze dvou úplně odlišných pohledů. Jako členka organizačního týmu i jako jedna z účinkujících.



Ve sboru jsme otevřeli noty a začali objevovat hudbu Jana Valty. V práci jsme mezitím rozjížděli přípravy koncertů. Jedním z prvních velkých úkolů bylo nastavení prodeje vstupenek přes platformu GoOut. Věnovali jsme tomu opravdu hodně času. Řešili jsme kapacitu chrámu, rozmístění míst, způsob prodeje i spoustu detailů, které se nakonec ukázaly jako zásadní.

A dobře jsme udělali. Když byly oba koncerty vyprodané během pouhých čtrnácti dnů, přišel první okamžik, kdy jsem si naplno uvědomila, že držíme v rukou něco opravdu mimořádného. Od té chvíle se všechno začalo skládat dohromady. Najednou jsme měli jasnější představu o počtu návštěvníků, začali jsme plánovat fan zónu, pohyb lidí, organizaci dne, bezpečnost i desítky dalších detailů. Jeden úkol přirozeně otevíral další a projekt začal dostávat své skutečné rozměry.

Ve sboru mě hudba Jana Valty zaujala už od prvních tónů. Nebyla to hudba, která by se rychle oposlouchala. Naopak. S každou další zkouškou jsem objevovala nové motivy, nové hudební vrstvy i drobné detaily, které nádherně vystihovaly emoce a příběhy hlavních hrdinů hry. Na každou zkoušku jsem se opravdu těšila.

Velkým milníkem byla první společná zkouška všech sborů. Dodnes si vybavuji ten okamžik, kdy se všechny hlasy spojily v jeden celek. Ten zvuk mě doslova dojal. Bylo jasné, že nevzniká jen další koncert.

Velkou inspirací pro mě bylo i setkání s Janem Valtou. Když nám vyprávěl o příběhu hry, vysvětloval jednotlivé skladby a přibližoval, proč hudbu napsal právě tak, jak ji napsal, dostalo všechno úplně nový rozměr. Najednou jsem nezpívala jen noty. Zpívala jsem příběh.

Celý projekt jsem ale prožívala ještě z jedné velmi osobní perspektivy. Můj manžel měl na starosti secvičení všech sborů. Doma tak hudba z Kingdom Come zněla celé jaro a s blížícím se koncertem prakticky nepřetržitě. Poslouchala jsem nahrávky, které připravoval pro zpěváky, sledovala, jak studuje partituru, promýšlí každou zkoušku a hledá nejlepší cestu, jak propojit několik sborů v jeden celek. Hudba se u nás doma prolínala s organizací. Vedle debat o jednotlivých skladbách jsme často řešili i zdánlivé maličkosti, například jak budou sbory nastupovat na pódium. I to se stalo běžnou součástí našich dnů. Bylo krásné sledovat jeho pečlivost, pracovitost i nadšení. Díky tomu jsem si ještě víc uvědomila, kolik práce se skrývá za tím, než zazní první tón koncertu.



Zatímco ve sboru přibývaly zkoušky, v práci se přípravy rozbíhaly naplno. Schůzky, telefonáty, e-maily, smlouvy, harmonogramy, fan zóna, koordinace lidí a stovky drobností, které návštěvníci možná vůbec nezaznamenali.

Silným zážitkem byla i závěrečná zkouška v Praze s orchestrem složeným z mimořádných hudebníků. Stát uprostřed takového tělesa byl okamžik, o kterém se mi ani nesnilo. Současně jsem ale pořád přepínala mezi rolí zpěvačky a členky organizačního týmu. Vedle hudební

zkoušky byl prostor také pro předání důležitých organizačních informací všem účinkujícím. Společně jsme prošli harmonogram, nástupy sborů i řadu dalších detailů, které bylo potřeba sladit, aby v den koncertů všechno fungovalo přesně tak, jak mělo. Právě tehdy jsem si znovu uvědomila, že aby koncert působil lehce a samozřejmě, musí za ním stát pečlivá příprava.

Přiznám se, že jsem si během příprav občas říkala, jestli jsem na některých poradách nebo u některých úkolů vlastně potřeba. Jestli není zbytečné, že stejnou věc řeší více lidí. Až samotný den koncertů mi ukázal, jak moc jsem se mýlila. Právě díky tomu, že jsme byli u důležitých věcí společně, jsme se dokázali navzájem jistit. Když něco uniklo jednomu, zachytil to druhý. Když se někdo musel věnovat nečekané situaci, další přesně věděl, co je potřeba udělat. Tehdy jsem pochopila, že dobře fungující tým není ten, kde každý pracuje sám za sebe, ale ten, kde se lidé mohou jeden o druhého opřít.



Za těch několik měsíců jsem se naučila spoustu nových věcí. Ještě víc jsem si ale odnesla obrovský respekt ke svým kolegům. Poznala jsem je zase z jiné stránky a musím říct, že jen

z té nejlepší. Každý převzal svůj díl odpovědnosti, každý byl ochotný pomoci a všichni táhli za jeden provaz. Myslím, že nás tenhle projekt opravdu stmelil. A za to jsem nesmírně vděčná.

Nebudu zastírat, že přišly i chvíle, kdy jsem měla pocit, že jedu na hranici svých sil. Únava se postupně sčítala a někdy jsem sahala do posledních zásob energie. Přesto mě ta práce bavila. Bavilo mě hledat řešení, přemýšlet nad detaily a sledovat, jak se z původního nápadu postupně stává skutečnost.

Když jsem v den koncertů ráno přišla do chrámu sv. Barbory, poprvé na mě naplno dolehla skutečnost, že ten den je opravdu tady. Všude kolem už vrcholily přípravy. Stavěla se technika, ladily se poslední detaily, každý věděl, co má dělat, a chrám postupně ožíval. Po měsících plánování se všechno začalo měnit ve skutečnost.

Když jsem pak okolo poledne vyšla uviděla fan zónu plnou lidí, bylo jasné, že se děje něco mimořádného. Fanoušci přijeli z celé republiky i ze zahraničí, sdíleli své nadšení pro hru, povídali si, fotografovali se a celé okolí chrámu mělo nádhernou atmosféru. A pak se chrám zaplnil. Dvakrát. První koncert měl zvláštní, téměř posvátnou atmosféru. Publikum nás odměňovalo především soustředěným tichem, obrovskou pozorností a respektem k hudbě. Bylo cítit, že lidé prožívají každý tón spolu s námi.

Druhý koncert byl trochu jiný. Stejně soustředěný během skladeb, ale o to spontánnější po jejich doznění. Dlouhé ovace, bouřlivý potlesk vestoje a radost, která zaplnila celý chrám, byly nádherným vyvrcholením celého dne. Stejně silně jsem ale vnímala i atmosféru mezi námi, účinkujícími. Ve sboru bylo cítit obrovské soustředění, pokoru i touhu odevzdat publiku to nejlepší. Nikdo nic neodbýval. Každý chtěl být součástí něčeho výjimečného a myslím, že právě tahle společná energie se přenesla i do hlediště.

Když jsem po druhém koncertě stála mezi zpěváky a dívala se na zaplněný chrám, hlavou mi proběhla jediná myšlenka: právě kvůli tomuhle všechny ty měsíce práce stály za to. Oba koncerty během jediného dne navštívilo více než třináct set lidí. Když jsem kolem sebe viděla přes sto šedesát spokojených účinkujících a také spokojeného Jana Valtu, měla jsem pocit, že všechno úsilí našlo svůj smysl.

Samozřejmě že během příprav přišly i náročné chvíle a několik nepříjemných zkušeností. Dnes už ale pomalu mizí. Zůstává především hrdost a vděčnost. A také velká radost.

Když dnes slyším některou ze skladeb Jana Valty, nevybaví se mi jen koncert. Vybaví se mi první schůzka v Praze, debaty doma, společné zkoušky, fan zóna plná života, dva zaplněné koncerty v chrámu sv. Barbory, skvělí kolegové, se kterými jsme táhli za jeden provaz, i pocit, že jsme společně dokázali vytvořit něco, co přineslo radost mnoha lidem.

Jestli jsem si z celého projektu odnesla něco opravdu cenného, pak je to vědomí, že velké věci nevznikají díky jednotlivcům. Vznikají díky lidem, kteří jsou ochotni udělat něco navíc, podržet jeden druhého a společně táhnout za stejným cílem. A právě za to jsem nesmírně vděčná. Protože koncert skončil posledním potleskem. Ale přátelství, zkušenosti a společně prožitá

Kristýna Drahotová

Foto: Ondřej Soukup, studio TylByl

Když se hráč stane součástí příběhu

Když jsem v roce 2018 poprvé spustil nově zakoupenou hru Kingdom Come: Deliverance, byl jsem po dlouhé době opravdu pyšný na to, jak skvělou hru se v Čechách podařilo vytvořit. A ta hudba! Ve hře jsem strávil nepočet hodin a netrpělivě čekal, až přijde druhý díl a příběh se dovypráví. Pak přišla změna zaměstnání — a s ní nečekaná příležitost. Dostal jsem možnost být přímo u natáčení teaseru studia Warhorse v chrámu sv. Barbory. Právě tam jsem poprvé uslyšel skladbu Santa Barbara theme z připravovaného pokračování. Ta hudba do toho prostoru zapadla tak přirozeně a s takovou silou, až z toho mrazilo. Když se pak zrodil nápad uspořádat přímo v chrámu živý koncert a já mohl pomoci s jeho náročnou přípravou, kruh se uzavřel. Výjimečnost celé akce spočívala v tom, že program byl sestaven přímo na míru chrámu sv. Barbory. Dovolili jsme té fantastické hudbě plně vyniknout v majestátním prostoru, pro který jako by byla stvořena. Koncert se stal pomyslnou branou i pro návštěvníky, kteří by o kostel nebo duchovní hudbu jinak ani nezavadili. Po odeznění posledních tónů jsem cítil hlubokou vnitřní spokojenost a zadostiučinění. Jsem nesmírně pyšný na to, že takhle velkolepou akci uspořádala právě naše farnost. Je to obrovský evangelizační počin a zároveň důkaz, jaký obrovský potenciál jako farní tým máme. Mám z toho radost a na tento zážitek budu ještě dlouho vzpomínat. Díky vám všem.

David Hlavinka

Potlesk na který se nezapomíná

Radost, dojetí, uznání, naplnění. To jsou některá slova, která by popsala závěrečný potlesk po koncertu hudby z Kingdom Come: Deliverance II. Když si posluchači v zaplněném chrámu svaté Barbory začali stoupat a nepřestávali tleskat, zanechávali určitě nejen ve mně, ale i v ostatních pocit dobře odvedené práce.

My zpěváci a interpreti za něj vděčíme geniálnímu autorovi samotné hudby, Janu Valtovi, který zároveň celý koncert s obrovským nasazením dirigoval. Ale vděčíme nejen jemu. Velké díky patří také sbormistrům, kteří se věnovali jednotlivým hudebním uskupením, která se poté spojila v jeden úžasný více než stohlavý zástup zpěváků a zpěvaček. Vděčíme i všem, kteří nebyli vidět na pódiu, kolegům, brigádníkům a dalším, kteří měli všechny přípravy a průběh koncertu na starosti. Ještě teď při vzpomínání na celé hudební pásmo ve mně ty krásné pocity rezonují, stejně jako skladby, které si tu a tam broukám nebo zpívám.

Například když jsme spustili závěrečnou část vystoupení s písní "Svatý Václave" podbarvenou mocnými bubny, které bušily v rytmu tlukotu srdce, hned jsem měl chuť ji pasovat na novou hymnu. A víte, co bylo na tom celém úplně nejlepší? Že koncerty byly dva. A tak jsme to vše prožili hned dvakrát ve stejný den! Bum bum!

Jan Barák

Největším zážitkem nebyl koncert. Byli to lidé.

Když se u nás poprvé začalo mluvit o koncertu hudby z Kingdom Come: Deliverance II v chrámu svaté Barbory, vůbec jsem si nedokázala představit, co všechno nás čeká. V mé hlavě to byl „jen“ koncert. Krásný, výjimečný, ale pořád koncert. Jak moc jsem se mýlila, jsem začala zjišťovat s každou další poradou, schůzkou a úkolem. Z původní představy se postupně stalaa obrovská akce, za kterou stály měsíce příprav. Vedle všech ostatních projektů jsme řešili stovky drobností, které bylo potřeba dotáhnout do posledního detailu. Přiznám se, že jsem si nejednou říkala, jestli je vůbec možné to zvládnout. Jestli na to máme, jestli jsme si neukousli příliš velké sousto. Dnes už ale vím, že právě v takových chvílích se ukáže síla lidí kolem vás.

Protože zpěv opravdu není moje silná stránka, připadla mi jiná role. V den koncertů jsem měla na starosti koordinaci dění jako styčný člověk. Byla to pro mě obrovská zodpovědnost a měla jsem respekt z toho, že se něco pokazí a já nebudu vědět, jak situaci vyřešit. Nakonec jsem ale zjistila, že jsem na to vůbec nebyla sama.

Celá organizace byla díky přípravě celého týmu promyšlená do posledního detailu. A když přišel den D, všechno fungovalo tak, jak bylo potřeba. Největší oporou mi byl Barborský tým, který jsem dostala k ruce. Všichni byli perfektně připravení, věděli, co mají dělat, a když se objevil jakýkoliv problém, řešili ho s neuvěřitelným klidem, profesionalitou a úsměvem. Díky nim pro mě byl celý den mnohem jednodušší. Zatímco já jsem v hlavě přemýšlela nad všemi možnými scénáři, oni zachovávali nadhled a s naprostou samozřejmostí posouvali věci dál. O to víc si jejich práce vážím.

Poděkování si zaslouží obrovské množství lidí, od organizátorů přes sbory, orchestr až po všechny, kteří stáli v zákulisí a nebyli vidět. Já bych ale chtěla poděkovat právě Barborskému týmu. Za jejich nasazení, ochotu, spolehlivost a lidskost. Bylo mi ctí být součástí takového kolektivu. Celé přípravy i samotný den byly neuvěřitelnou jízdou. Odnáším si z nich spoustu nových zkušeností, ale především vzpomínky na chvíle, které se člověku nepoštěstí zažít každý den.

Děkuji Vladislavovi i celému organizačnímu týmu za důvěru, kterou ve mne vložili. Že jsem mohla být součástí něčeho tak velkého, ale hlavně součástí tak skvělého týmu. Věřím, že na koncert budu vzpomínat po celý život. Nejen kvůli tomu, co se ten den podařilo, ale především kvůli lidem, se kterými jsem tu cestu mohla projít. A za to jsem nesmírně vděčná.

Šárka Schwarzová

Nejupřímnější vyznání víry

Večerní koncert KCD II byl neuvěřitelně silným zážitkem. Pohodová atmosféra kolem chrámu se těsně před 19:30 koncentrovala do jednoho dlouhého špalíru, směřujícího do nitra naší krásné katedrály. Ještě, než se rozezněly první tóny Saint Barbara Theme I, už jsem slzela dojetím v uvědomění, že máme v našem městě tak významnou hudební událost, srovnatelnou např. s Novoročním koncertem Vídeňské filharmonie. Obdivuju komunitní přesah celé akce, která propojila generace lidí z celého okresu. Strhující hudba a energie, posvátné ticho v pomlkách, burácející aplaus ve stoje a pocit, že to místo nechcete opustit. Nejupřímnější vyznání víry všech přítomných bez rozdílu.

Jana Vyčítalová









Foto: Ondřej Soukup, studio TylByl

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

SLAVNOST
SV. VÁCLAVA
HLAVNÍHO PATRONA ČESKÉHO NÁRODA



28/9 18 hodin

MŠE SVATÁ
chrám sv. Barbory